KURT MAHR

Nepřítel z temnot

Knihovnička Perry Rhodan 93 *Přeložil Jaroslav Kuťák*

Pthal se zamyšleně díval na neobvykle rostlou trubkovitou rostlinu. Mizela až nahoře ve stropě - díra ve stropě byla utěsněná, aby jí nepronikla voda.

Pthal patřil k bytostem, od kterých by se dalo čekat, že jen tak neupadnou do rozpaků, ale v téhle chvíli si říkal; „Zvláštní tvorové, tyhle trubkovité bytosti!"

Vtom se rozletěly dveře a dovnitř vstoupilo stvoření, jaké Pthal nikdy neviděl. O jeho úmyslech nebylo pochyb. Neslo v rukou zbraň s krátkou hlavní a okamžitě střílelo.

Pthal byl zasažen. Exploze termozbraně ochromila jeho složitou nervovou soustavu. Zlomil se v kolenou a padl k zemi při plném vědomí, aniž by však cítil bolesti,

Cizinec ve dveřích ještě pořád střílel, ale vinou Finálová náhlého pádu posledním výstřelem minul cíl. Za Pthalem to zasyčelo a po stěně stékal roztavený plastik. Trubkovitá rostlina se svíjela.

Pthal si dal na čas a studoval cizince. Věděl, Že nevyvážné životem. Utrpěné zranění mu časem způsobí smrt. Nemohl

dělat nic, **než** plnit povinnost. Zahleděl se na cizince velkýma očima a každou podrobnost si zapsal do paměti.

Cizinec mezitím znovu zamířil. Potřeboval víc Času než Pthal, aby do sebe nabral nepřítelův obraz. Protože Pthalovou největší vlohou byla schopnost neuvěřitelně rychle, nelidsky
rychle reagovat.

Ještě než cizinec mohl vystřelit potřetí, Pthal se rozhodl, že neznámý za svůj zákeřný útok zaslouží nejcitlivější trest. Uvolnil nejmocnější ze svých zbraní a zabil nepřítele v záblesku
oslnivé exploze.

Pthal se otočil. Jakýkoliv pohyb mu ubíral sil. Věděl, že bude žít už jen chvilku. Vzpomněl na cizince, kterého právě zabil. Přesněji: vyvolal uložené dojmy z paměti a pokoušel se je neslyšnou cestou přenést tam, kde mu budou se zájmem naslouchat a kde zároveň podniknou kroky, aby zjistili zdroj neklidu na Ophganu a zneškodnili jeho příčiny.

Kdyby toho byl schopen, Pthal by pocítil lítost, ale nedokázal to. Jeho zranění bylo těžší než čekal. Nedokázal přesně odhadnout následky. Sotva vyslal první signály, jeho energie
zhasla.

Ale dokonce v poslední chvilce konal svou povinnost. Poslední jiskřička života přenesla Šifrovaný signál, který říkal,
Že na Ophganu není něco v pořádku. , Pak se Pthal - robot, který byl zničen při plnění povinností
- přestal hýbat.

^ A ^ -

Na Arkonu m zachytili Pthalův poslední šifrovaný signál. Po-chopili, že chtěl odvysílat zprávu, ale Že mu v tom osud zabránil.

Jeho smrt vyvolala zneklidnění. Pthal byl totiž nejvyšším úředníkem Impéria v soustavě Ephog na její druhé planetě Opghan, což byl svět, který se nacházel na okraji sféry vlivu

Arkonu. Nebylo možné vyléčit, že neznámý nepřítel jedná z popudu touhy po moci. Možná věřil, že Jeho Vznešenost Imperátor Gonozal Vlil. vládne příliš daleko a že jeho úředníci jsou neschopní.

Situace si vyžadovala policejní zákrok. Pthalova smrt musela být. vyšetřena a atentátník musel být vypátrán a zatčen.

Jeho Vznešenost Atlan, který nesl hrdý titul Gonozal Vlil. Imperátor arkonidské říše, požádal Zemi o podporu.

Byla mu přislíbena.

-^ x ^

Seržant Loodey měl figuru, která vyvolávala respekt, proto se velice divil, že jej neprojevil malý muž, který k němu zrovna kráčel. Snad si velkého Raná Loodeye ani nevšiml, jak se zdálo. Díval se pod nohy, povídal si sám se sebou a rozhazoval přitom rukama. Loodey, který stál ve vstupu na můstek, jenž vedl ze správní budovy do kulovité kosmické lodi, nevěřil vlastním očím. Ten muž neměl ani uniformu, byl oblečen jen v civilu, ale civilistům nebyl vstup do vyšších pater budovy povolen.

Když seržant viděl, že ho mužík dokonce míjí, obchází a chce vstoupit na můstek, rozzlobil se. :

„Stát!" zahřímal. „Co tady hledáte?"

Hubený muž vzhlédl. Vyplašeně pohlédl **na** Loodeye a ukázal ke kosmodromu.

„No to...," vyhrkl. „To.:., Jak se to... Tu loď přece..."

Ran Loodey přikývl.

„Jo takže loď?" zopakoval. „Kterou?"

Muž kroutil hlavou.

„Můj Bože, to jsou mi otázky... Vidíte snad ještě nějakou jinou? Široko daleko stojí jenom jedna, ne?"

Loodey zachovával klid.

„A co s tou lodí chcete, příteli?"

Hubeňour zamrkal.

„Tak zaprvé nejsem vaším přítelem. Alespoň ne **pokud** se ke mně hodláte nadále takto chovat. A zadruhé jste položil špatnou otázku. Já nechci nic s lodí, já chci něco v lodi. A sice spát. Jsem unaven."

To vzalo seržantovi dech. Když se vzpamatoval, křikl na muže: „Copak si opravdu myslíte, že lodě Sluneční flotily slouží jako ubytovna pro bezdomovce? Vemte nohy na ramena, chlape, a..."

Muž zaprotestoval. Jeho gesto zapůsobilo ve srovnáním hromotlukem Loodeyem směšně, nicméně zjednal si respekt.

„Přestaňte křičet," požádal seržanta. „Bolí mě z vás hlava. Nejsem hluchý."

„Oukej," odpověděl Loodey. „Tak vám to povím hezky potichu: vypadněte odtud, jasný?"

„Ne. Proč?"

„Protože tu nemáte co pohledávat!" -

„Jak to víte? Jmenuji se Thomea Untcher."

Ran Loodey se pobaveně zašklebil.

„Jistě moc hezký jméno, takový jsem v Životě neslyšel, pane. Ale i s tímhle krásným jménem..."

Vtom se zarazil a zvážněl:

„Jak že se to jmenujete?"

Nyní se usmál malý muž.

„Thomea Untcher, seržante."

Ran Loodey se začervenal.

„Odpusťte, pane...," koktal rozpačitě. **„Já** pochopitelně musím vidět váš průkaz. Chápete, že..."

Untcher velkoryse přitakal. Strčil ruku do kapsy a vytáhl šedivou plastikovou kartičku. Loodey ji vzal do ruky, zkontroloval ji v malém přístroji a vracel ji. '

„Odpusťte, prosím, pane," řekl nakonec a zasalutoval.

Untcher roztržitě mávl rukou. „No jo, vždyť se nic nestalo."

Pak vstoupil na můstek a transportní pás ho odvezl k roz

svícenému vstupu na palubu křižníku FINMARK. Jakmile v něm zmizel, seržant Loodey zavrtěl hlavou, Zažil toho hodně, ale takhle svérázného kapitána lodi jako byl Thomea Untcher ještě neviděl.

^ •< ^

Ve chvíli, kdy Nathanael spatřil zelený bod na velké obrazovce zaměřovacího přístroje, definitivně pochopil, že svůj plán nebude moci provést jak zamýšlel. Přílet cizí lodi byl prvním důkazem, že Pthalova smrt rozvířila prach.

Nathanael si unaveně přejel rukou přes čelo a zapnul přístroj pro automatickou registraci. O kurz té lodi neměl nijak velký zájem. Co nyní musel udělat, aby zachránil situaci, mohl učinit teprve až ta loď přistane.

Vstal a opustil místnost zaplněnou přístroji. V rozlehlém sále, do něhož přišel, ho oslnilo slunce, které dovnitř pronikalo velkými okny. Chvilku zaváhal a pak se obrátil k trojici mužů, kteří seděli v blízkosti dveří v pohodlných křeslech - i když jeden jakoby k nim ani nepatřil - a čekali na něj.

„Přicházejí," řekl Nathanael řečí, které všichni rozuměli.

Muži zbystřili.

„Kdo?" zeptal se jeden z nich.

Nathanael natáhl levou ruku dlaní nahoru, aby naznačil. **Že** to neví.

„Je to celkem jedno," řekl. „Ať je to kdo chce - přicházejí aby tu čmuchali, a to nepotřebujeme."

Jeden z trojice, vousatý mladík, mávl rukou.

„Co se nám může stát... Sotva přistanou, tak..."

Nathanael zlostně dupl.

„Už ani slovo!" vykřikl. „Tak se mi zdá, Že vám ten úspěch nějak stoupl do hlavy. Zapomínáte na nejprimitivnější bezpečnostní opatření." ,

Mladý muž s vousem si z.jeho řečí nic nedělal.

„Už delší dobu se sám sebe v duchu ptám, Nathanaeli, jestli ti zátěž posledních týdnů až příliš nepocuchala nervy. **Jsi** poněkud neopatrný."

„Ano?" zavrčel Nathanael. „Myslíš si to? Pak **ti ale** musím povědět, že jsi žvanílek, který neví, co říká... Jedno jediné neopatrné slovo a z Ophganu se stane slunce." Hořce se zasmál. „Tvůj umělý vous bude skvěle hořet."

Mladý muž mlčel. Neměl rád, když se posmívali jeho nádhernému vousu. Nemohl mít pravý, protože jeho matka byla původem z této planety a zdejší domorodci neměli ochlupené tělo. Proto nosil i umělé vlasy.

Druhý muž se vmísil do hovoru.

„Budeme muset všecko připravit," řekl. „Za jak dlouho přistanou?"

„Za tři až čtyři dny řekl bych." •

„To nám bude stačit..."

Otočil se k sousedovi, který zatím **nic** neřekl.

„Vy už jste připravení, Chchaathu., že?"

Chchaath přikývl a pousmál se.

„To tedy jsme. Můžeme se pustit do křížku s celou flotilou."

„Tak se dejte do práce!" přikázal mu Nathanael.

Chchaath vstal. Pořád ještě se usmíval. Minul velké okno a zahleděl se na nekonečnou vodní plochu, která omývala i základy budovy.

V odrazu vln **na** jeho pleti zasvítily šupiny.

^ A ^

Ran Loodey vyjeveně zíral na monitor.

„Můj ty Bože!" vyhrkl. „Nic než voda, samá **voda!"**

Zezadu se ozval hlas majora Untchera: „No a? **Co** jste Čekal? Whisky?"

Loodey se otočil,

„Ne, pane," odpověděl- **„Já jen** zřídkakdy **myslím** na soukro-

mou zábavu. Jenom jsem si myslel, že budeme mít problémy s přistáním."

Untcher zavrtěl hlavou.

„Povrch Ophganu se skládá jenom z devadesáti devíti a půl procenta z vody. Na té polovině procenta jistě najdeme místo, kde budeme moci přistát."

Ran Loodey o tom zapochyboval. To znamená: pochyboval o existenci toho půl procenta, protože zatím pod sebou všude viděl jen a jen vodu.

Byl to pohled, jaký se ještě nikomu z posádky FINMARKU nenabízel. Lidé jím byli omráčeni. Až na majora Untchera, který měl na práci jiné věci než žasnout.

O manévry lodi během posledních tří hodin se takřka vůbec nezajímal. Posádka ho znala, takže se ničemu nedivila. A poddůstojník od zaměřovačů, kterého kapitán vystřídal u přístrojů, byl jen rád, že má chvíli volno. Thomea Untcher jednal mlčky. Nikomu se nesvěřoval, jestli na monitorech zaměřovačích přístrojů něco objevil. Dělal si poznámky a občas jen upozornil prvního důstojníka, aby při řízení lodi nic nezanedbal.

To bylo všechno. Nikdo nevěřil, že objevil něco zajímavého. Až do chvíle, kdy vstal - náhodou zrovna ve chvíli, kdy Ran Loodey objevil maličký bod malého ostrova - a ledabyle řekl;

„Byli jsme zaměřeni, pánové. Přístroje zaznamenaly sled impulzů. Protože za všechny počítačové systémy této planety odpovídal robot Pthal, lze konstatovat, že se jich po jeho smrti někdo zmocnil a použil je. Seržante Loodeyi, nač byste soudil?"

„Já...," vykoktal seržant. „Bych... bych..."

„Máte úplnou pravdu," přikývl Untcher. „Protože zdejší domorodci jsou technicky zaostalí a patrně by nedokázali ovládat zaměřovači přístroje, znamená .to, že na Opghanu sedí nějaký cizinec... Pravděpodobně ten, kvůli kterému jsme sem byli vysláni.

Takže naše loď je s okamžitou platností v nejvyšší bojové pohotovosti. Vyhlašujeme poplach všem složkám. Honem do práce„pánové, tady nejsme na víkendovém výletu!"

^•A ^

Chchaath seděl před přístrojem a s nekonečnou trpělivostí, jež byla jeho druhu vlastní, čekal na poslední hlášení. Když konečně přišlo, proseděl na stanovišti už polovinu dne.
Na číselníku přístroje se objevil Čtyřmístný údaj v arkonidském písmu. Chchaath jej přečetl a zapamatoval si jej. Pak vypnul přístroj a vstal.

V zadním traktu velkého, téměř prázdného prostoru, ve kterém se Chchaath nacházel, stála jakási skříň. Chchaath ji otevřel a velice opatrně odtud vyndal kovové se třpytící válec. Mumlal přitom kletby.

1358. To si ani nemohli vybrat horší místo. Za necelý půlden tam zajde slunce. Do té doby to musejí dokázat!

Vzal válec do podpaží a opustil místnost.

Už si zvykl na zdejší poměry, zvykl si i na nepřátelské pohledy lidí na ulici. Ulice sice nebyly tak rušné jako dřív, obyvatelé raději zůstávali doma, ale stejně. Věděl, jak je pro Ephogery těžké nežít společenským životem. Ephogerové milovali zábavu.

Nyní byli raději doma - pokud nepracovali venku na psimoplantážích. Nenáviděli cizince a věděli proč.

Co se týkalo Chchaatha: jemu cizinci nevadili a měl z toho tudíž výhody. Ovšem vadily mu nenávistné pohledy, které po něm vrhali bývalí přátelé.

Chchaath si raději pospíšil.

Zanedlouho stál u velké brány.

Poděkoval strážným a brána se otevřela. Vklouzl dovnitř do haly a rozhlížel se.

Dříve tu bývalo středisko života ve městě. Neustále se tu po-

hybovaly stovky a tisíce lidí, kteří nedělali nic jiného, než sledovali příjezd a odjezd nákladních i osobních lodí, povídali si a bavili se.

Nyní to bylo jinak. Žádné lodě nepřiplouvaly ani neodplouvaly - kromě těch, které vozily dělníky z plantáží. Nikdo kromě několika vyvolených neměl do haly přístup. Život tu vyhasl.

Chchaath neměl náladu na temné myšlenky. Rozhlížel se po prázdné hale a když nemohl najít, co hledal, vykřikl. Jeho hlas zněl dutě a hrdelně a odpovědí mu byla ozvěna.

Chchaath se otočil a spatřil vysokou hubenou postavu. Stála a čekala, až k ní přijde.

„Máme malé zpoždění," oznámil hubeňour. **„Byl** jsi dlouho pryč'. Zatímco jsme čekali, přijeli z plantáží. Mysleli jsme si, že nás nemusejí vidět - i když s nimi byli strážní."

Sestoupil po schodišti z mola až k vodě. Byl tam člun, temná skvrna v klidných vodách. Otevřely se dveře a Chchaath nastoupil. Hubeňour ho následoval.

Vnitřek člunu se skládal většinou jen z lavic. Byla tam tma, a muže, kteří tam seděli, Chchaath spíš cítil než viděl.

„Kupředu, pilote!" křikl do tmy. „Cílem je třináct osmapadesát. Jed rychle!"

Pak se posadil a opatrně zvedl **ruku,** pod kterou držel válec. Očima si zvykal na tmu.

„Nesmíme ztrácet čas," vysvětloval, zatímco se rozbíhal motor lodi a člun se pohnul. „Slunce brzy **zapadne.** Máte připraveny nádoby?" ^

Ozývaly se souhlasné hlasy. Vzal kovový válec do ruky.

„Tady to mám," řekl a podal jej nejbližšímu sousedovi. „Naplňujte si, ale opatrně!"

^ A ^

„K čertu, vím, že toho není moc vidět, ale přesto bych se rád podíval ven, copak to nepochopíte, vy paličáku?"

Ran Loodey si odvykl se urážet, když na něj Untcher takhle vyjel. Zamrkal, ale zcela vážně odpověděl: „Možná za chvíli, pane."

Untcher vzdychl a otočil se k prvnímu důstojníkovi.

„Stowesi, hlídejte tohoto muže! Hlavně ať nezaujímá žádné stanoviště, které by vyžadovalo nějakou zodpovědnost. Nepřátel by si všiml teprve až by mu podřezávali krk!"

Stowes se usmál a zasalutoval.

„Rozkaz, pane!"

"Untcher mávl na svého druhého důstojníka. . „Lenzere, jdeme!"

Zavřel helmu skafandru. Dělal to Čistě ze zvyku, protože atmosféra na Opghanu byla sice trochu řidší, ale beze všeho dýchatelná. Pak došel k východu z lodi a seskočil na pevnou půdu.

Rozhlížel se. Ten kousek země byl zaplaven zářivým slunečním jasem. Rostlo tam jakési křoví a narudlé květy se žlutými stonky.

„Zvláštní," poznamenal Untcher. „Řekl byste, že tyhle květiny žijí jen sto hodin?" Zvedl ruku a podíval se na hodinky. „Od této chvíle už jen Čtyři hodiny. Pak zmrznou a za sto hodin, až znovu vyjde slunce, z jejich semen, která pod zemí odolala mrazu, vzejdou další rostliny a během dvou hodin vyrostou do této výšky."

Obešel jedno křoví a zamyšleně si jej prohlížel.

„Je to zvláštní, co všechno ve vesmíru Žije, Že?"

Lenzer nesdílel velitelovo nadšení pro okolní přírodu, ale cítil povinnost alespoň něco říct.

„Jsou podobné pampeliškám. Ptám se," řekl, „kdybych ulomil stonek, jestli mi mlíčí taky začerní prsty."

Untcher na něj pohlédl.

„Trpíte akutním nedostatkem smyslu pro romantiku, mladí-

ku," konstatoval. „Nestarejte se o své prsty, natáhněte si rukavice! A teď už pojďte!"

Lenzer ho následoval. Untcher proklouzl pampeliškovým křovím a pokoušel se dostat až ke břehu. Nemělo to být těžké, když člověk pomyslel na rozměry ostrůvku. Ovšem ve vysokém porostu bylo snadné ztratit směr.

Proto si Thomea Untcher všiml moře až na poslední chvíli-a málem sklouzl do vody.

Lenzer se pousmál. Untcher se obrátil a podíval se na něj.

„Není důvodu k radostem, mladíku," káral'ho. „Stejně jako já dobře víte, jaké neskutečné potvory mohou žít v cizích vodách."

Lenzer se však domníval, že šéf přehání. Okolní hladina byla klidná a mírná. Nicméně raději mlčel.

Untcher se mírně předklonil. •

„Neuvěřitelné... tolik vody..."

„Nejenom tady," živě souhlasil Lenzer, „ale po celé planetě."

„Ano," odpověděl Untcher a elegantně se vyhoupl zpátky. „Vidím, že máte postřeh. Jednoho dne vás..."

Vtom Je cosi přerušilo. Voda v mořském zálivu se pohnula. Přes dosud hladkou hladinu přejely vlnky a zapleskaly o břeh.; Thomea Untcher je bezradně pozoroval.

V té chvíli se voda rozvířila a nad hladinu vyjela hlava. Jaká hlava! Bezvlasá, zelená hlava se dvěma velkýma očima, úzkým nosem a širokými rty.

Bytost se pohybovala neuvěřitelně rychle. Vmžiku vyskočila na břeh. Nebylo pochyb, že oba Pozemšťany považuje za nepřátele.

„Braň se, Lenzere!" vykřikl Thomea Untcher.

^ ^ ^

Kayne Stowes byl sice přesvědčen, že na tomto ostrově nemůže lodi FINMARK hrozit žádné nebezpečí, ale přesto konal svou povinnost velmi svědomitě. Čas od času sklouzl pohledem přes velkou panoramatickou obrazovku, na které viděl okolí lodi a každičkou podrobnost. Občas spatřil i malou štíhlou postavu majora Untchera či široká ramena druhého důstojníka.

Obraz byl ospale klidný. Zatímco ubíhaly minuty, Kayne Stowe měl pocit, že slyší bzučet včely a zároveň mel neobvykle silnou chuť opustit stanoviště, jít ven a lehnout si pod Slunce do trávy.

Ran Loodey na tom byl podobně. Seděl před vysílačkou a zdálo se, že docela přesně ví, že se během následujících hodin nemůže nic stát.

Ale FINMARK se pořád ještě nacházel ve stavu bojové pohotovosti. Zbraňové systémy byly obsazeny dvojmo a každý muž stál nebo seděl na svém místě. Byla tam řada lidí, kteří si mysleli, že to Untchea s tím poplachem přehnal a že jim měl raději dát volno na odpočinek, aby se konečně trochu prospali.

Ale kapitánovy rozkazy měly svou váhu. Nikdo se neopovažoval opustit cílovou automatiku, zaměřovači ani měřící přístroje.

Vtom se venku cosi udalo.

Kayna Stowese to vytrhlo ze zamyšlení. Měl totiž najednou pocit, že se v křoví nedaleko lodí cosi mihlo. O pár vteřin později už si nebyl tak jistý. Stalo se to totiž tak rychle, že mohlo jít o optický klam.

První důstojník však stejně zbystřil a probudila se v něm zvědavost. Zadíval se na obrazovky a hodlal vypátrat, co se mohlo stát. Možná se jenom pohnulo pár lístků...

A pak to uviděl znovu. Neznámý jev byl mnohem rychlejší **než** čekal, nicméně efekt natolik zřetelný, že jej Kayne nemohl přehlédnout.

U lodi stál cizinec.

Vylezl z křoví a stál na volnem prostranství.

Kayne Stowes si ho prohlížel. Věděl, že na Ophganu může narazit na zvláštní bytosti, které mají humanoidní rysy a žijí ve zdejších vodách. Přesto se lekl, když právě takové stvoření spatřil. . Bytost před lodí byla průměrné velikosti. Neměla na sobě žádné šaty. Po kůži jí stékaly kapičky vody. Cizokrajný dojem umocňovaly hlavně šupiny, které jí rostly po těle.

Kayne Stowes automaticky zmáčkl tlačítko poplachu. Zavy**ly** sirény a jejich zvuk naplnil celou loď.

Cizinec v té chvíli zmizel. Udělal to tak neuvěřitelně rychle, až se zdálo, že se snad vypařil.

Seržant Loodey vyskočil.

„Sestavte skupinu dvaceti mužů a pročesejte ostrov!" přikázal Stowes. „Tam venku se něco děje a já chci vědět co!"

Z Loodeye rázem spadla veškerá únava. Popadl mikrofon a jmenoval muže, kteří měli jít ven. I on si uvědomoval, že velitel lodi a druhý důstojník mohou být ohroženi. Na ostrově se objevily cizí bytosti a nechovaly se zrovna přátelsky. Opghan byl arkonidskou kolonií. Jakkoli byli Ephogerové primitivní, věděli jak vypadá kosmická loď. Toho cizince pohled **na** FINMARK nevyděsil. On se chtěl ukrýt.

Stowes popadl mikrofon, ale ještě než mohl něco říct, zaslechl ve sluchátkách rozkaz kapitána Untchera:

„Braň se, Lenzere!"

' Co se stalo? Kdo je napadl? Kde byli? Tyhle otázky se honily Stowesovi hlavou.

Ale odpověď přišla vmžiku: všude kolem lodi se zničehonic zjevil velký počet zelených, šupinatých bytostí. Utočily!

Vypadalo to poněkud směšně, protože neměly zbraně - vyjma malých kovových válců, které připomínaly termosky. Vstupy na FINMARK byly pevné zavřené, takže lodi nemohl nikdo ublížit, pokud by nepoužil termoděla.

Kayne Stowes však choval podezření, že cizinci dobře vědí,

co dělají. Byli to sice divoši, ale znali kosmické lodě. Určité by neútočili s holýma rukama, kdyby nebyli přesvědčeni, že dosáhnou svého- Navíc se nyní schovali pod trup lodi, takže nebylo vidět, co vlastně dělají. ;.

Stowes si chvíli pohrával s myšlenkou, že použije palubní zbraně a okolí lodi vyčistí. Ale ostrov byl malý a děla příliš silná. Nikdo mu nezaručil, že **by** nezabil i Untchera s Lenzerem.

Ran Loodey dal mezitím dohromady svou skupinu. „

„Ty cizince buď odeženeme, nebo zajmeme," rozkázal **jim** a pak skupina opustila velín. Namířila si to ke stejnému východu, kterým opustili loď i Thomea Untcher a rovněž Phii Lenzer..

Ran Loodey byl mužem, který nevěděl, co to jsou pochybnosti. Dostal-li rozkaz, že má z okolí lodi vyhnat pár šupináčů, pak to hodlal udělat bez řečí. Ani si nenasazoval helmu, jak si byl jist úspěchem své věci. Se zbraní v ruce seskočil do trávy a jeho muži ho bleskově následovali.

Protivník byl všude. Ran Loodey netušil, co ti zelení šupinatí muži u lodi vlastně hledají a k čemu měly sloužit ty jejich termosky- Ovšem samotná myšlenka, že někdo chce poškodit loď - jak to vypadalo - dokázala seržanta rozčílit do nepříčetnosti.

„Na ně, chlapi!"

Nejbližší cizinec byl od Loodeye vzdálen jen pár kroků. Klečel u lodi a držel v rukou kovový válec. Oběma rukama jej tiskl k povrchu lodi. Viděl Loodeye přicházet, ale nepohnul se. Seržant zastrčil zbraň a chytil Ephogera za hlavu. Prudce ho postavil na nohy a zasadil mu na bradu tak mocný levý hák, že si mohl být jist uspáním protivníka nejméně na dvě hodiny.

Všude kolem se bojovalo. Loodeyovi muži nepoužívali zbraně, protože rybí bytosti žádné neměly. A tak došlo vlastně ke rvačce, doprovázené řevem a výkřiky.

Poté co seržant osobně vyřídil čtyři protivníky holými pěstmi, měl té bitky dost.

„Přestaňte!" zazněl jeho zlostný rozkaz. **„Tohle** není práce pro nás! Nechtě je běžet!"

Chvíli trvalo, než ho muži uposlechli, takže když přestali, zůstalo' z rybích bytostí jenom šest, které byly schopny pohybu.

.',....

Ran Loodey se odvrátil, aniž **by** si všímal válců, které se všude kolem lodi povalovaly.

„Zpátky na palubu!" rozkázal. Nevěděl proč, ale najednou mu bylo těch ubohých domorodců líto. Zůstal stát a rozhlížel se. Jakmile se některý z potlučených Ephogeranů pohnul, měl z toho radost. Časem se proberou všichni a utečou.

Ran Loodey se rozhodl, že si vezme Kayna Stowese na paškál. Plnit takovéhle kruté rozkazy se mu ani trochu nelíbilo.

^ A ^

Pro Thomeu Untchera bylo víceméně typické, jak rychle se přizpůsobil situaci. Než mohl Phii Lenzer správně pochopit, co se vlastně stalo, Untcher se už bránil útočníkovi pěstmi a zaháněl ho zpět do vody.

Lenzer mu chtěl přispěchat na pomoc, ale už to nebylo nutné. Untcherovi najednou ani nevadilo, že je po kolena ve vodě. Nakonec napřáhl a praštil domorodce silou, která mu rozhodila ruce. Rybí muž padl po zádech do vody, oči mu zeskelnatěly a potopil se.

Byl v bezvědomí.

Untcher ho však nechtěl utopit. Hned se po **něm** vrhl, aby ho vytáhl na břeh, ale ať hledal jak chtěl, nikde žádné tělo nenašel, i když v těch místech nebyla hloubka.

Byl z toho celý vedle a nevzdával pátrání, až se najednou o pár desítek metrů dál na volném moři vynořila hlava toho muže. Untcherovi se zdálo, že se cizinec dokonce směje. Zvedl

ruku, pohrozil pěstí a vydal bublavé zvuky. Pak zmizel. Moře bylo znovu hladké a panenské.

Zato nyní se z pevniny od lodi ozvaly nějaké výkřiky. Bylo slyšet výkřiky a rozkazy, vydávané v angličtině. Okamžitě se zeptal do helmové vysílačky: „Stowesi, co se to děje?"

„Domorodci útočí proti lodi, pane! Seržant Loodey má k ruce pár mužů a zahání je. Nedokáží se bránit. Loodey patrně..."

Untcher ho přerušil.

„Vydejte rozkaz, aby si všichni Členové posádky oblékli skafandr, rozumíte?"

„A-ano, pane," odvětil váhavě Stowes, očividně zmaten, protože netušil, co má takový rozkaz znamenat.

„Pospěšte si!" naléhal Thomea Untcher. „Nesmíme ztrácet čas, i když situace nevypadá zase tak vážně. Vracíme se na palubu. Konec."

Pak se protáhl mezi dvěma křovisky a rychle pochodoval zpět ve směru, odkud přišel. Kráčel tak rychle, že mu Lenzer málem nestačil.

„Odpusťte, pane," lapal po dechu, když ho konečně dohnal. „Máte nějaké zvláštní obavy..., myslím ohledně těch skafandrů?"

„Přímo snad ani ne," suše odvětil Untcher, aniž by změnil tempo. „Prohlédl jste **si** dobře toho cizince, který se se mnou pral?"

„Jistěže."

„Fajn. Čeho jste si na něm všiml?"

Lenzer se zarazil. „Že byl zelený a že měl na sobě šupiny."

„Chytrej kluk," zabručel Untcher. „Jinak ničeho?"

„Ne, pane."

„A že měl v podpaží levé ruky kovový váleček a že tou rukou téměř nepohnul ze strachu, že by tu věc mohl **ztratit?"**

Lenzer přiznal, že si toho nevšiml.

„Budete se muset nechat trochu proškolit v pozorování, mla-

díku," káral ho Untcher. **„Co** myslíte, **že** bylo **v tom** válci? Máte pocit, že si s sebou nesl odpolední kávu?"

Lenzer zavrtěl hlavou.

„Takže," řekl Untcher. „Třeba znají nějaký jed, kterým nás chtěli zneškodnit. Kdo ví! Každopádně si musíme dávat pozor!"

V té chvíli vyšli na paseku, kde stála jejich loď. Loodey a jeho muži už byli zpátky. I protivník se vypařil. O boji svědčila jen zdusána země.

„Loodey je možná zajal a odvlekl na loď," zamyšleně mumlal Untcher.

Přikázal Stowesovi aby mu otevřel vstup a vyhoupl se dovnitř. „Loodey se zajatci už je u tady?" zeptal se hned.

„Je u mě," odpověděl rozpačitě Stowes, „ale zajatce nemá. A musím přiznat, že se chová mimořádně neobvyklým způsobem."

„Neobvyklým způsobem?" podivil se Untcher-

„Ano, pane. Vyčítá mi, že..."

„Dobrá," přerušil ho Untcher. „Jdu za vámi."

Dlouhými kroky rázoval po transportním pásu, aby neztrácel žádný čas. Phii Lenzer mu celou dobu nestačil a v duchu se ptal, kde v sobě ten střízlík bere tolik sil.

Pohled, který se Untcherovi nabízel ve velínu, byl bezesporu neobvyklý. Kayne Stowes nepřeháněl. Stowes stál ve skafandru se zavřenou helmou před půlkruhem mužů, které vedl Loodey, a kteří neměli nasazené helmy. Loodey vypadal velice rozčileně. Tvář měl zarudlou a bylo zřejmé, že mu Untcherův příchod nesedí.

Thomea Untcher vstoupil do velínu. Tohle už nebyl ten roztržitý zahloubaný podivín, kterému se všichni smáli. Teď, když doopravdy o něco šlo, se tvářil přísně a vážně. Obrátil se přímo na Loodeye:

„Vydal jsem rozkaz obléci si skafandry, seržante. Proč nemáte nasazenou helmu?"

Ran Loodey zamrkal, pak ale získal jakési podivné sebevědomí a drze odpověděl: „Co si já dělám s helmou, to vás nemusí zajímat, Untchere. Vy a Stowes a Lenzer budete hezky zticha, nebo..."
'

Rozparádil se, ale Untcherův studený ostrý hlas rozřízl jeho řeč v půli: „Ano? A pročpak si to myslíte, seržante?"

Thomea Untcher měl oči stažené do Škvírek. Vyzařovala z něj síla a rozhodnost.

„Povídám, že vám do toho nic není, Untchere!" zlostně vykřikl Loodey. „Mám už toho vašeho věčnýho komandování plný zuby! Jsem svým vlastním pánem..."

„Pojďte ke mně, seržante!" vyjel na něj Untcher.

Rozkaz zazněl natolik jednoznačně, že Loodey vykročil a zastavil se krok před Untcherem.

Kapitán lodi pak klidným hlasem oznámil: „Jste zatčen, seržante. Odevzdejte mi svou zbraň."

Loodey byl na vteřinu zcela zaskočen, ale pak se rozchechtal. Zaklánět se, vrazil si ruce v bok a smál se jako smyslů zbavený.

V té chvíli Thomea Untcher vyrazil. Nikdo neviděl, co přesně provádí. Zdálo se, jako by chtěl Loodeyovi skočit po krku, ale vmžiku už zase stál o krok před ním. Jako by se vůbec nic nestalo.

Ran Loodey se přestal smát, zachroptěl, zapotácel se a dunivě se zřítil k podlaze. Ještě vzdychl a pak zůstal tiše ležet.

Thomea Untcher se o něj nestaral. Pozoroval muže, kteří stáli mezi ním a Philem Lenzerem. Viděl, že se chystají zaútočit. Přečetl si v jejich tvářích zlost a viděl, že hodlají svého seržanta bránit.

Untcher tasil zbraň a namířil na skupinu. Téměř přátelsky pak řekl: „Vím nač myslíte, chlapi, ale nepodaří se vám to. Odhoďte zbraně! Okamžitě!"

Váhali. Bylo jich osm, proti nim stáli jen tři. **Ale** Untcher na **ně** mířil...

„Počítám do tří, přátelé," řekl ještě.

Víc ne. Pak začal počítat. Ještě nedořekl „dvě" a už o zem bouchaly první zahozené zbraně. Pak Loodeyovi muži sami od sebe zvedli ruce nad hlavu.

Untcher schoval zbraň za opasek, přikázal Lenzerovi, aby zajatce odvedl do bezpečí a zeptal se Stowese: „Kde jsou ti zbývající muži, co byli s Loodeyem venku?"

„Zpátky na svých místech, pane. Já..."

„To si myslíte!" přerušil ho Untcher. „Ale já chci vědět, kde jsou doopravdy!"

Rozhlédl se.

„Svolejte své lidi, Stowesi! Všechny. Každou palubu, všechny jednotlivé místnosti!"

Stowes se otočil jako ve snu a zapnul interkom. Začal na palubě A, na jednom ze zbraňových stanovišť... . Obrázek, který se objevil na kontrolním monitoru, byl děsivý. Muži seděli na podlaze, kouřili a debatovali. Žádný z nich nesetrvával na svém pohotovostním stanovišti.

Layne Stowes potřeboval určitý Čas, aby jeho hlas pronikl vzrušenou debatou. Nikdo z mužů se nesnažil ani vstát. Když jim přikázal, aby se hlásili, jeden muž odpověděl za všechny:

„Příležitostně se ozveme. Teď máme důležitější práci!"

To bylo všechno a Stowes si přitom mohl vykřičet hlasivky.

Vypnul interkom a bledý se otočil k veliteli lodi.

Untcher se však tvářil jako sfinga: „Řekl jsem, aby se **vám** hlásili všichni muži. Každá paluba, každá místnost."

Stowes se znovu otočil, ale uprostřed pohybu hystericky zvolal: „Co je to, pane? Co to k čertu do našich lidí vjelo?"

Thomea Untcher se jen usmíval.

„Já to nevím, Stowesi," odpověděl. „Něco cizího, něco tajemného. Musíme to zjistit."

Ale nejdříve zjistili něco docela jiného.

Z celé posádky FINMARKU bylo jen čtrnáct mužů ochotno poslouchat velení. Všichni ostatní se chovali jako někde na výletě. Thomea Untcher s rostoucím neklidem čekal, **kdy** je napadne, že by se měli zmocnit lodě.

Protože jim však prozatím nebylo příliš jasné, co mají vlastně udělat, Untcher využil příležitost, uzavřel všechny hlavní vstupy lodi a nechal vzduchotechniku naplnit narkotizujícím plynem. Během několika minut se zbavil alespoň bezprostředního nebezpečí. Ale zároveň si také uvědomoval, že FIN-MARK je tím pádem téměř bezbranný a že kdyby někdo chtěl zaútočit, měl by nyní tu nejlepší příležitost.

Minuty ubíhaly aniž by se něco stalo. Omámení muži byli Jeden po druhém odnášeni do jídelny mužstva. Tam je pak zamkli, ale Thomea Untcher jim ponechal možnost spojení s velínem přes interkom. To bylo důležité.

Pak si zjistil, kolik lékařů nebo ošetřovatelů se nachází mezi čtrnácti normálními muži, a dal za úkol palubnímu lékaři Dunyanovi vyšetřit seržanta Loodeye. Dunyan byl šéflékařem lodi a Untchera potěšilo, že zůstal mezi zdravými.

Dunyan nejdříve ze všeho analyzoval vzduch na lodi, ale neobjevil žádné cizí složky, přestože bylo zřejmé, že protivník použil jakýsi neznámý plyn, protože čtrnáct neovlivněných mužů mělo na rozdíl od ostatních v inkriminovanou dobu na hlavě uzavřené helmy.

Ani Loodeyovo počáteční vyšetření nepřineslo senzační výsledky. Loodey byl v bezvědomí a neprojevoval symptomy, podle kterých by se dalo soudit na vliv bojového plynu.

„Kolik času potřebujete na pořádné vyšetření, doktore?" zeptal se Thomea Untcher. „Myslím natolik zevrubné vyšetření, abyste díky jemu zjistil, co se seržantem je?"

Dunyan si řekl o Čtyři až pět hodin. Untcher ho požádal, aby

se do toho okamžitě pustil, a aby to dokázal za dvě až tři hodiny. Dal mu k dispozici dva **muže** a zbývající povolal do ve-línu na poradu,

V té době už zapadalo slunce. Teploty klesaly. Během hodiny po západu slunce okolní moře zamrzne a obklopí ostrůvek s-FINMARKEM valem ledové tříště.

^ •*- ^

Zelené rybí bytosti v té době cítily strach. **Od** počátku svého vývoje musely prchat před stínem noci. Jenom málo jedincí! se tehdy dokázalo potopit tak hluboko, aby unikli nočnímu ledu. Koho zastihl led, ten zahynul.

Kdysi bývali věčnými poutníky, ale pak přišel rok, ve kterém vynalezli motor, a už před zimou nemuseli prchat plaváním. Nasedli do lodí a jejich život už nebyl tak ohrožen jako dřív.

Jenže starý strach v nich zůstal. Jakmile začalo zapadat slunce, roztřásli se obavami, že by mohli zůstat v sevření ledu.

Velký čas lodních plaveb skončil stejně rychle jako začal. Ephogerové totiž navázali kontakt s polointeligentními trubicovitými rostlinami, které byly schopné spustit dlouhé šlahouny až na dno oceánu. Došlo k dohodě. Ephogerové bránili rostliny před jejich největšími nepřáteli hchory, kteří se na nich rádi pásli zubatými čelistmi.

A tak mohli Ephogerové stavět na mořském dně města a trubicovité rostliny je zásobovaly vzduchem. Rostliny také hlásily blízkost žravých hchorů a Ephogerové proti nim vysílali trestné expedice. Dělali to po léta tak důsledně, že se hchorové jejich městům či každému záblesku světla už raději vyhýbali.

Ale strach v Ephogerech zůstal zakořeněn. Jakmile zapadlo slunce, rostliny měnily barvu, protože přecházely na jiný druh látkové výměny. Když začalo mrznout, zfialověly.

Ephogerové **pak** dostali strach a **nejinak,** tomu bylo i tento večer.

Stařec Grghaok, kterého cizinci nepotřebovali, protože **byl** příliš křehký, seděl ve své místnosti a s obavami pozoroval, jak jeho rostlina tmavne. Grghaok ještě pamatoval Časy mořeplavby...

Vzpomínal si na pozorování, které učinil toho dne odpoledne. Zvláštní, říkal si, Chchaath a temnota mi splývají v jedno. Viděl Chchaatha, jak kráčí s válečkem v podpaží po ulici. Grghaok byl zvědavý jako dítě. Velmi ho zajímalo, co Chchaath zamýšlí. Ale taky věděl, že by ho stráže odehnaly, kdyby se přiblížil k východu jako Chchaath.

Jeho zvědavost byla neutišitelná. Přecházel po místnosti a přemýšlel. Když konečně vstoupil Nrrhooch, stařec se už zvědavostí třásl.

Nrrhooch byl unavený. Jeho pleť zežloutla a šupiny mu odstávaly, jako by chtěly každou chvíli odpadnout. Nrrhooch padl na lůžko, zavřel oči a ztěžka oddechoval.

Když zvolna vstával, aby si připravil jídlo, **Grghaok** se ho zeptal: „Dozvěděl ses něco o Chchaathovi?"

Nrrhooch se rozzlobil.

„Hchour ho vem!" zvolal rozčileně. „Ne, nic jsem se nedozvěděl. Mělo by snad něco být?"

Grghaok se zachichotal.

„Nestarej se o jídlo, synku. Už jsem ti ho připravil. Stojí vzadu na kamnech. Vezmi si ho a sněz ho. Budeš se divit..."

Nrrhooch se překvapeně otočil ke kamnům. Zvedl desku, která bránila únikům tepla, a vytáhl horký hrnec. Když z něj sundal poklici, nasál vůni jídla a radostně vyvalil oči.

„Ploutve Ikreghů!" zvolal. „Květinová zelenina! Grghaoku, tys utratil všechny naše peníze!"

Ale nezdálo se, že by mu to nějak vadilo. Smál se a Grghaok mávl rukou.

„Zase tak moc to nestálo. **Dostal** jsem to výhodně. Myslel jsem, že tě to potěší..."

„... a že pak ochotněji přistoupím na tvé záměry, co?" zasmál se Nrrhooch. „No tak mluv, co máš na srdci?"

Grghaok se posadil na lůžko a čekal, až mladík začne jíst.

„Musím se ti k něčemu přiznat, Nrrhoochu," řekl pak tichým vemlouvavým hlasem. „Chchaath je už jen zřídkakdy ve městě. Pokud máme vůbec někdy začít bojovat za naši svobodu, pak to musíme udělat teď, než se Chchaath vrátí do města a než začne hlídat každý náš krok."

Nrrhooch se nedal při jídle rušit. Bez kousání spokojeně hltal, mlaskal a pobrukoval.

„Víš stejně dobře jako já, Grghaoku, že nemůžeme nic dělat. Dokud nebudeme mít zbraně cizinců a dokud se budeme děsit pokaždé, když se před námi otevřou dveře nebo se rozsvítí, lampa, nemáme sebemenší naději."

Grghaok se předklonil.

i' „To je právě to," řekl. „Chchaath tu není. Jak ho znám, bude pryč poměrně dlouho. Mohli bychom se vplížit do jeho bytu *"a.* podívat se, co tam všechno má."

Nrrhooch vytřeštil oči.

„Do Chchaathova bytu? Přeskočilo ti? Jestli nás chytí stráž, vykážou nás z města a žádné jiné město nás nepřijme."

Grghaok zvedl ruku.

„Jestli nás chytí? Oni nás nechytí!"

„Jo. A jak to víš?"

Grghaok se otočil. „Lchoxi, vylez ven!"

Ve stěně se cosi pohnulo. Jedna z plastikových desek se uvolnila a pleskavě dopadla na podlahu. Za ní se objevil otvor, **ze** kterého vylezl muž stejně starý jako Grghaok.

Nrrhooch vyskočil.

„Co je to? Vám dvěma snad přeskočilo...?"

Lchox vyklouzl z díry a přejel si rukama přes šupiny.

„Kdybychom byli v mládí tak bojácní jako ty, tak jsme se

dodnes snažili před velkým ledem uplavat vlastními silami. Ale ty už můžeš sedět v pohodlném městě. Je to naše zásluha.

Zatímco vy tam venku pracujete pro cizince, my staří máme dojem, že bychom taky mohli něco dělat. A tak jsme vybudovali chodbu. Vede odtud do Chchaathova bytu. Dnes v noci se tam porozhlédneme." —

Nrrhooch stál a mlčel.

„Ale co když se Chchaath vrátí?" "

Lchox zlostně sykl.

„UŽ zase strach? Proto tě bereme s sebou! Kdyby se vrátil, doufáme, že budeš natolik chlap, že ho praštíš, aby nám dal na pěkně dlouho pokoj."

Nrrhooch se zamyslel a pak přikývl-

„A když se probere, bude zjišťovat, kdo se to k němu vloupal. Najde chodbu, která ho dovede přímo za vámi. S přístroji cizinců není nijak těžké najít sebeskrytější tajnou chodbu."

Grghaok chvíli mlčel, pak vzdychl a otočil se na Lchoxe.

„Budeme muset jít sami, kamaráde," řekl smutně. „Tenhle mladík má moc velký strach."

Druhý stařec kývl a vlezl zpátky do otvoru. „Dobře, tak pojď..."

Grghaok ho následoval. Nrrhooch zůstal v malé místnosti .sám. Slyšel ty dva, jak se úzkou chodbou sunou kupředu. Zvuky pomalu tichly.

„Stát!" zvolal najednou. „Jdu s vámi! Nenechám vás v tom!"

„V pořádku, Nrrhoochu," ozval se z díry Grghaokův dutý hlas. „Zhasni tam, ať si myslejí, že nejsme doma, a zavěs za sebou krycí desku. Má dva háky a ve stěně Šrouby."

Nrrhooch udělal, co po něm požadovali. Jakmile však za sebou pověsil desku, v chodbě rázem zavládla černočerná tma. Dostal strach, ale plazil se za oběma starci: musel po čtyřech a pozpátku, protože k obrátce tam neměl dost místa.

Chodba se kroutila na všechny strany, jednou doprava, pak

doleva, potom zase nahoru nebo dolů. Nrrhooch se v duchu ptal, kam mohli ti dva starci odklidit hlínu, když vtom chodidly narazil do Grghaoka. Lchox vpředu **sykl:** „Tiše! Už jsme tady!"

Nrrhooch dokonce zadržel dech. Zřetelně slyšel, jak drhne kov o kov, a pak něco dutě dopadlo na **zem.** Zřejmě podobná krycí deska jako doma.

Tma však zůstala i v Chchaathově bytě.

Tlak na Nnhoochova chodidla polevil.

Grghaok se plazil dál a Nrrhooch ho následoval.

Když vylezl, Lchox řekl: „Otvor necháme otevřený. Teď ještě najít světlo!"

Nnhooch chtěl namítnout, že si měli vzít mění svítilny místo aby rozsvěcovali velké světlo, které by je mohlo prozradit, když vtom se stalo něco naprosto nečekaného. Oba starci i mladík strnuli jako opaření. Pochopili, že v této chvíli všechno prohráli.

Uprostřed temnoty stál Chchaath. Nikdo nevěděl, jak se tam dostal. Jednoduše se zjevil a obklopovalo ho zvláštní zářivé světlo. Zvedl ruku a ukázal na Nrrhoocha: „Co tady hledáte, bando? Postarám se, aby vás vyšívali z města!"

^ A ^

„Mám dva důvody, pro které nemíním přerušovat naši expedici," vysvětloval Thomea Untcher. „Zaprvé existuje smlouva mezi Zemí a Arkonem, ve které se Země zavázala být arkonidské říši k dispozici pro policejní akce jakou by mohla být tato. Zadruhé, pánové, zásadně neruším žádnou expedici, když mám k ruce tucet statečných mužů jako jste vy." Zašklebil se a dodal: „Až budeme už jen tři nebo čtyři, požádám Zemi o pomoc. Do té doby nás však Čeká práce.

Krátce a stručně: zůstává při mém plánu. Pokud chceme zjistit, co se na Ophganu vlastně děje, musíme se podívat pod hla-

dinu moře. Na ostrovech nic není. Zdejší obyvatelstvo žije na dně mořském a my se tam podíváme a vyzpovídáme je. Vím, že tam někde na nás číhá neznámý nepřítel a počítá, že se přijdeme podívat dolů. Určitě na nás nastražil léčku. Ovšem to už je naše riziko a my ho poneseme."

Otočil se a udělal několik pomalých, zamyšlených kroků. Pak se zastavil a řekl přes rameno: „Připravte se, pánové! Za půl hodiny vyrážíme!" :

^ ^ <>.

Na Nathanaelovi bylo vidět, že má starosti. Tvář měl zarudlou a pohyboval se tak, že na něm byla znát nervozita.

„Věděl jsem, že budou problémy," vrčel zlostně. „Bylo chybou zneškodňovat Pthala."

Echnatal zbystřil. Echnatal byl ten mladík s umělým vousem. „Že to bylo chybou?" zopakoval. „Když jsem ti to navrhl, neměl jsi nic proti."

„Ano, ale spoléhal jsem se, že to provedeš pečlivěji a že nepošleš hlupáka, který Pthala zastřelí a přitom sám přijde o život!'*

Odvrátil se, protože už se nemohl na Echnatala dívat. **Po**zoroval stěnu. Nenáviděl místnosti bez oken. Byl zvyklý dívat se k obzoru nebo na hvězdy na obrazovkách své kosmické lodi. Pochopitelně, že Ephogerové jeho starosti nechápali...

„Snažil jsem se," vysvětloval Echnatal nazlobeně. „To vy jste mi řekli, že nesmíme ztrácet čas. Proto jsem jednal co nejrychleji."

Třetí muž mávl rukou.

„Přestaňte se hádat," řekl znuděně.

Seděl za jakýmsi psacím stolem, kde si udělal pohodlí. Na rozdíl od Nathanaela a Echnatana se nikterak nerozčiloval. „Nevím, Čím si to vlastně lámeme hlavu," zabručel. „Náš první

úder se přece podařil, a až se Pozemšťané odváží sem k nám dolů, zlikvidujeme je."

Nathanael posměšně sykl.

„Ty chceš likvidovat Pozemšťany? Jak prosté, že?" mávl rukou. „Už jsi s nimi někdy měl tu čest, Aktare?"

Aktar překvapeně vzhlédl. Jeho hnědé vousisko se špinavě zalesklo. „Ne, jistěže ne."

„Však já to vím!" zvolal Nathanael. „To bys o nich mluvil jinak! To si myslíš, že jsou padlí na hlavu a že **ti** vběhnou **do** náruče, abys je zneškodnil?"

„Nemáš o nich náhodou moc vysoké mínění, Nathanaeli?"

Nathanael souhlasil.

„Samozřejmě že mám, Aktare. Například držíš Pozemšťana takhle pevně v hrsti," řekl a sevřel ruku v pěst, až mu zapraš-těly a naběhly klouby. „Jsi si jist, že nemůžou uniknout, ale najednou máš ruku prázdnou a Pozemšťan stojí za tebou. Než se obrátíš, praští tě přes palici, až tě přejde všechna legrace. To jsou Pozemšťané!"

Aktar chtěl něco namítnout, ale než se dokázal zbavit zloby, otevřely se dveře a vstoupil Chchaath. Všechny oči se na něj zaměřily. Chchaath byl mužem, který nosil novinky.

„Pozemšťané jsou na cestě," řekl bublavým hlasem. „Opustili loď a blíží se k mořskému dnu."

Nathanael se mlčky obrátil k Aktarovi a významně zvedl obočí. Aktar přesně věděl, co tím naznačuje.

„Dál," naléhal Nathanael na Chchaatha.

Chchaath se zeširoka zašklebil.

„Moje lodě jsou všude!" oznamoval pyšně.

„Tvoje lodě!" vykřikl Nathanael. „Tys poslal Pozemšťanům své lodě v ústrety?"

Chchaath se lekl.

„N-n-e-e," vykoktal. „Já jsem je nechal rozptýlit do rojnice a rozkázal jsem jim, že se nesmějí přibližovat k nepříteli."

Nathanael se postavil těsně před něj.

„Ale jsou aspoň tak blízko, aby byly vidět, co? Zaměřovači přístroje Pozemšťanů s jejich objevením nemusejí mít vůbec žádné problémy!"

Chchaath ustoupil o krok a nic neříkal. Znal Nathanaela už několik dní a věděl, Že nesmí odporovat, aby ho ještě více ne-rozčílil.

Nathanael se znovu obrátil k Aktarovi.

„Říkal jsem ti, že to nevyjde!" stěžoval **si.** „My jsme toho šupinatého pitomce vybavili a vysvětlili mu, co má dělat. A teď... Místo aby používal přístroje a signalizoval nám příchod Pozemšťanů, pošle proti nim své kocábky! Pozemšťané se nám musejí smát, až jim z toho tečou slzy!"

Aktar zvedl ruku a otáčel s ní sem a tam.

„Není to tak hrozné, jak si myslíš, Nathanaeli," řekl. „Po útoku na jejich loď Pozemšťané stejně vědí, že tu *JSQU* sledováni."

„Ano," zavrčel Nathanael, „ale teď už by se neměli nic domnívat, teď už vědí co potřebují - a to je rozdíl!"

Zlostně dupl, až se roztřásly stěny a fialový stonek trubkovité rostliny se zachvěl. Se skloněnou hlavou chodil kolem Chchaatha, pak se za ním zastavil a zahřímal: „Ve svém bytě máš několik důležitých a cenných přístrojů. Dobře víš, co si o tobě myslí tví krajané. Doufám, že ses postaral, aby se k tobě nikdo nevloupal a ty přístroje ti neukradl!"

„Toho se bát nemusíš," rychle vysvětloval Chchaath. „Záznam i projektor jsou zapnuté a periodicky se aktivují." Zasmál se. „Chtěl bych vidět Ephogera, který by ten šok přežil **bez** úhony!"

^ A ^

Nrrhooch se zapotácel, protože do něj někdo vrazil. Zapotácel se a opřel se o stěnu. Kdyby tam nestála, spadl by na záda. Kolem něj se cosi plížilo po čtyřech a prchalo to.

Nrrhooch by musel lhát, kdyby chtěl tvrdit, že ho Chchaath nevyděsil, ale když si uvědomil, že to po podlaze prchají **Gr**ghaok a Lchox, musel se smát. Chytil Grghaoka za nohy a stáhl ho zpátky. Stařec zaječel.

„Jen klid!" mírnil ho Nrrhooch. **„Ještě na** nás upozorníš strážníky! To byl přece jenom trik!"

Grghaok ztichl.

„Trik?" zeptal se udiveně. „Jaký trik?"

„Cizinci mají přístroje, které uloží **hlas** a zjev osoby a pak je po libovolném čase přehrávají. To, co jste viděli a slyšeli, byl jenom záznam!" .

Grghaok a Lchox vzrušeně funěli. „Ale...," pochybovačně opáčil Grghaok.

„Počkej, však já vám to ukážu,"" přerušil ho Nrrhooch.

Našel spínač a zmáčkl jej. Světlo zaplavilo místnost. Starci mhouřili oči.

„Podívej támhle!" zvolal Nrrhooch. **„Ta** věc, co vypadá jako jemná síť, zachytila Chchaathův obraz a hlas. A támhle ten přístroj to pak přehrál... Vedle sítě visí reproduktor, ze kterého vyšel Chchaathův hlas..."

Byl přerušen, protože záznam, o kterém mluvil, se znovu objevil. Říkal totéž, co před chvílí:

„Co tady hledáte, bando? Postarám se, aby vás vyšívali z města!"

Starci se přikrčili, podívali se na sebe a zachichotali se.

„Pěkný trik," smál se Grghaok. „Takže začneme. Ty se vyznáš v jejich technice, Nrrhoochu, takže nám pomůžeš. Támhle má ještě další přístroje. Začni!"

Ukázal na stůl vedle projekční plochy. Nrrhooch se usmál a vykročil k němu. Pohledem přelétl přístroje, které tam Chchaath uložil, a řekl:

„Tohleto," ukázal na nepříliš velkou bednu s obrazovkou, „je videofon. Můžete tím zároveň mluvit a vidět člověka, se kterým hovoříte."

„To jako," zeptal se Lchox, „kdybych zůstal **ve** svém bytě a vzal si ten přístroj, mohli bychom spolu mluvit i vidět se?"

Nrrhooch zavrtěl hlavou.

„Tak ne. Museli bychom mít dva. Každý svůj."

„Aha," kývl Grghaok spokojeně, „a ty s tím umíš navázat spojení?"

„A-ano. Viděl jsem, jak to jeden z cizinců dělá. Mají tyhle přístroje ve svých vozidlech a občas navštěvují plantáže."

„Dobrá. Zapni to!"

„Zbláznil ses?" vyjel Nrrhooch. „Na druhém konci sedí některý z cizinců a až nás uvidí, hned mu dojde, co se stalo!"

„Chchchch," zachrčel Grghaok, „to je fakt, ale já chci vidět, jak ta věc funguje!"

Nrrhooch přemýšlel. Snažil se, protože zacházení s videofonem jenom viděl a nevěděl tedy, jestli neudělá nějakou chybu... „Počkejte, zkusím to."

Posadil se na jedinou židli v místnosti a pozoroval přístroj. Pokoušel se vzpomenout, co cizinec tenkrát udělal. Zmáčkl tlačítko.

Přístroj zabzučel a to ho uklidnilo, protože obdobný zvuk tenkrát slyšel. Nrrhooch otočil knoflíkem a hned nato se rozsvítila obrazovka. S úlevou si oddechl, protože nespatřil vousatou tvář cizinců, nýbrž jenom třpyt.

„Funguje to," řekl starcům. „Když budu otáčet tímhle knoflíkem, na obrazovce se objeví některý z cizinců a bude se mě ptát, co chci. Kdybych byl Chchaath, musel bych mu odpovědět."

Lchox a Grghaok fascinovaně pozorovali malou čtvercovou obrazovku. Grghaok se přiblížil až k přístroji a když k němu Nrrhooch vzhlédl, stařec otočil knoflíkem, aniž by si toho mladík všiml. Ten zpozorněl teprve, když se z videofonu ozval hlas v nesrozumitelné řeči.

Nrrhooch nadskočil. Na monitoru spatřil tvář muže, které-

ho ještě nikdy neviděl. Nebyl vousatý. Přestal mluvit a pozorně si Nrrhoocha prohlížel, i

Mladíka zachvátila panika a chtěl proto videofon okamžitě vypnout, ale tentokrát to byl Grghaok, kdo si zachoval klidnou hlavu. . „Počkej! To není žádný z okupantů!"

V té chvíli muž na monitoru opět promluvil. Tentokrát hovořil řečí, kterou mluvili i cizinci, a které rozuměli i Ephogerové.

Říkal: „Hej hoši! Nebojte se nás! Kdo vlastně jste?"

Grghaok odstrčil Nrrhoocha stranou a posadil se na židli.

„Jsme Nrrhooch, Lchox a Grghaok z Bchachethu, cizince. A kdo jsi ty?"

Cizinec vyvalil oči.

„Co je to za řeč, kamaráde? Nemohl bys vyplivnout tu vodu z pusy, když mluvíš?" •Grghaok se už chtěl urazit, ale cizinec pokračoval:

„Nezlob se na mě, kámo, asi si na vaši řeč budu muset zvyknout. Kde leží Bchacheeth?"

„Mezi Xchaghachtem a Pchchoghem," odpověděl Grghaok.

To cizinci nic neřeklo.

„My si to zjistíme," řekl pak. „Pověz - u vás zabili vašeho nejvyššího úředníka, že?"

Grghaok okamžitě souhlasil.

„Ano, stalo se to před čtyřmi dny a od té doby **tu** jsou cizinci a obtěžují nás."

Cizinec zbystřil.

„O kom to mluvíš?"

„O okupantech. Přišli sem před čtyřmi dny, sesadili naše úředníky a násilně převzali vládu. Nutí **nás** pracovat **na** plantážích a..."

„Pomalu," přerušil ho bezvousý. „Nerozumím tomu všemu, ale vidím, že jste se octli v nouzi. Potřebujete pomoc?"

„Jistě, samozřejmě," vyhrkl Grghaok. „Co nejrychleji. Nenávidíme ty cizince a..."

„Pak je nutné, abych se toho dozvěděl trochu víc," podruhé ho přerušil cizinec. „Je nebezpečné mluvit přes telekom. Musím jít za vámi. Lze se nějak dostat do města, aniž by **si** toho cizinci všimli?"

„To nedělej!" zděsil se stařec. „Nikam nechoď! Uvidíte!"

„Aha. Takže vy byste mohli z města?"

„Ano i ne. Já bych snad mohl a Lchox také. Ale našeho mladého muže by brzy postrádali. Pracuje na plantážích."

Bezvousý mávl rukou.

„Když se vám podaří 'se se mnou setkat, už si s plantážemi nebudete muset lámat hlavu. Rychle, prozraďte mi, kde vás najdu!"

Grghaok nezaváhal.

„V Pchchoghu," zvolal vzrušeně. „Je to staré, opuštěné město. Zůstalo tam jenom pár bytů a rour, o které Hchourové nemají zájem."

Bezvousý měl najednou vrásky na čele. „Roury, Hchourové... Kde vlastně leží to město?"

„Osm tisíc kroků odtud."

„Ve kterém směru?"

„Jako se pohybuje slunce."

„Jinak už mezi Bchacheethem a Pchchoghem nic není?"

„Jenom nějaké ploché hory."

„Dobrá. Počkáme na vás v Pchchoghu."

„Ano... Moment ještě! Kdo vlastně jste?" zeptal se Grghaok.

Cizinec se usmál.

„Jsme Pozemšťané," odpověděl sebevědomě.

Pak vypnul přístroj a zmizel z obrazovky.

„Slyšeli jste? Pozemšťané!"

Thomea Untcher pozoroval vypnutý přístroj a zamyšleně kroutil hlavou. Pak se obrátil na Phila Lenzera, který zaujal místo v křesle pro pilota, a řekl:
„Zvláštní, že? Hrají si s frekvencí a najdou zrovna nás." Lenzer chvíli neodpovídal a pozoroval okolí. Snažil se očima proniknout šedomodrou temnotu. Nyní byl odpovědný **za** Životy šesti mužů, kteří se mu svěřili do péče ve víceúčelovém obojživelném vozidle, ve kterém se nořili do hlubin oceánu. „Zvláštní na tom je hlavně to," řekl Lenzer, „že Jsme jejich
volání zachytili zrovna ve chvíli, kdy naši zaměřovači neviděli už žádný z cizích člunů, které nás dosud sledovaly."

Thomea Untcher se podrbal na hlavě.

„Máte recht, Phile," přiznal. „Já bych to celé taky považoval za léčku, kdybych neměl před očima užaslé tváře těch tří chlapíků. Ale i jinak... Ne, Phile, oni jsou opravdu v nouzi.
Tohle není léčka!"

Phii Lenzer zůstával skeptický- Nespouštěl z obrazovky oči. Temné pološero nebylo v žádném případě zbytkem denního světla.

To stačilo do hloubky dvou tisíc metrů. Lenzer - a také Untcher - se domnívali, že rozptýlené světlo je umělého původu. V pěti tisících metrech byly hlášeny malé kovové objekty.

Podle jejich pohybu bylo zřejmé, Že jde o řízené lodě. Thomea Untcher se s nimi pokusil navázat spojení, ale mamě.

Neznámé Čluny nakonec zmizely během několika minut, jako by je někdo povolal zpět.

Pak už měli klid.

^ ^ <-

Když se Aktar vrátil, vysvětloval, že zahájil všechny nutné přípravy. „Udělali jsme, co jsme mohli," ujišťoval ostatní. „Bohužel

nás není mnoho a na Chchaathovy kumpány bych moc nespoléhal."

Nathanael **podmračeně přitakal.**

„To máš pravdu, příteli. Ale co Plougalovo mužstvo?"

Aktar svraštil Čelo.

„Víš přece, že to jsou vědci. Žijí a umírají pro vědu. Do: boje se absolutně nehodí. Vždyť jsou jako věchýtek!"

Nathanael zavrtěl hlavou. ' .

„Nepleť se' Bytosti z Plougalova národa jsem už viděl bojovat. Umějí být nebezpeční!"

„Ano, pokud mohou použít zákeřné metody a prostředky, jinak ne."

„Jistě," odsekl Nathanael, „ale jak nám byly ty jejich metody dobré, když jsme museli zneškodnit loď Pozemšťanů! Pěkně jsme Pozemšťany rozprášili."

„Naštěstí jich **tam** nebylo mnoho..."

„To už je za námi," mávl rukou Nathanael. „Teď mám jiný problém. Zajímalo by mě, nakolik se můžeme spoléhat na Chchaathovy údaje. Naše přístroje se hodí pro vesmír, ale dokáží také dobře zaměřovat předměty pod vodou? Ptám se: jak moc na ně můžeme spoléhat nyní, když sledují pohyb Pozemšťanů v moři?"

Aktar zaváhal.

„Je nás jenom dvě stě mužů, jedna posádka lodi. Můžeme kontrolovat malou oblast mořského dna. Když však budeme alespoň přibližně vědět, kde se Pozemšťané pohybují, jsme ve výhodě. Problémem tedy je, abychom je opravdu našli. Pak to bude legrace. Zajmeme je dřív, než..."

„Pssst!" s úsměvem ho varoval Nathanael. „Už jsem ti o Pozemšťanech vyprávěl. Budu rád, když je zajmeme, ano. Ovšem nepočítej s tím, že to proběhne hladce."

„Fajn," ušklíbl se Aktar. „Takže my tedy..."

Zmlkl, protože se otevřely dveře haly a vstoupil Echnatal,

„Chchaath zachytil nepřátelskou loď!" volal. „Přístroje ji **re-**

gistrují. Byla jen kousek severovýchodně od nás. Pak zase zmizela." „Severovýchodně?!" zvolal Nathanael. „To znamená, že změnila kurz?"

Echnatal přikývl.

„Patrně ano."

„Kterým směrem pluje nyní?"

„Na západ." /

Nathanael se zadumal. Po chvilce zvedl hlavu a podíval se na Aktara. „Vím, zní to divně, ale vypadá to, jako by pluli směrem k Pchchoghu."

^ A ^

Telekom vytrhl Kaynea Stowese ze zamyšlení.

„Stráže, pane," oznamoval tvrdý hlas. „Seržant Loodey se probral z bezvědomí a chtěl by s vámi mluvit."

Stowes vypadal překvapeně.

„Aby mi zase nadával? Vysvětlete mu, že nemám zájem. Promluvím s ním nejdřív poté, až bude absolvovat třítýdenní léčbu v některé pozemské nemocnici."

Muž na obrazovce se zašklebil.

„Odpusťte, pane, ale Loodey už je zase rozumný. Říká, že lituje svých řečí. Rád by se vám omluvil, přestože se nedomnívá, že by to melo nějaký vliv na vaše hlášení vrchnímu velení flotily."

„K čertu!" divil se Stowes. „Ještě jsem neměl čas ho sepsat. Loodey má v kajutě interkom, že? Povězte mu, ať se se mnou spojí."

„Ano, pane."

Strážný přerušil rozhovor. Stowes netrpělivě Čekal. Neuplynulo ani třicet vteřin a znovu zabzučel interkom. Když jej Stowes zapnul tentokrát, spatřil na monitoru širokou tvář seržanta Loodeye.

„Pane," řekl Loodey, „všechno, co **jsem** řekl, mě opravdu z hloubi srdce mrzí. Netuším, jak je možné, aby..."

„V pořádku, seržante," přerušil ho Stowes. „Jak se nyní cítíte?"

Loodey si oddechl.

„Díky, výborně. Když jsem přišel k sobě, byl u mě Dr. Dunyan a dával mi nějaké léky, které mě postavily na nohy. Trochu mě škrábe v krku, jak slyšíte, ale jinak se mi vede dobře. Myslel jsem si, že byste mě mohl potřebovat, když tolik lidí..."

Zmlkl, protože nenašel to správné slovo.

„Až budete fit, Loodeyi, přijďte do velínu." odpověděl Stowes bez zaváhání. „Určitě vás budu potřebovat. Mimochodem..., kde momentálně vězí Dunyan? Je ještě u vás?"

„Ne^pane," odpověděl Loodey. „Odešel před dvaceti minutami. Říkal, že má důležitou práci v laboratoři."

Stowes se podíval na hodinky.

„Tak dobrá, přijďte sem," řekl a vypnul spojení.

Na druhém konci vedení, v kajutě, do které ho zamkli, se Loodey upravoval. Natáhl si košili od uniformy a oblékl **si** kombinézu. Dokonce předstoupil před zrcadlo a zkontroloval si učeš.

Když byl spokojen, chtěl už zaklepat na dveře kajuty, aby mu strážný otevřel. Pak si to ale ještě rozmyslel a otevřel skříň. Opatrně roztáhl zavěšené Šatstvo a podíval se na dno skříně.

Spatřil bezvládné, ochablé tělo Dr. Dunyana. Loodey si ho prohlížel. Byl velmi spokojen se způsobem, kterým **ho** spoutal a nasadil mu roubík.

^ A ^

Nrrhooch se vmáčkl do položerá **malého** výklenku. Strážného neviděl, ale slyšel jeho pravidelné kroky, které duněly o dláždění z umělého kamene. ' Věděl, že je ztracen, pokud se strážný **neotočí** a nebude **se**

vracet, ovšem ve stejnou chvíli také věděl, že je nesmysl v něco takového doufat. Ephogerové, kteří sloužili cizincům, byli ve službě mnohem tvrdší a neúprosnější než samotní cizinci. Kdyby strážný přišel jenom o zlomek vteřiny později, Nrrhooch by už vklouzl do výpuste a už by ho nikdo nemohl sledovat.

Nyní si v duchu nadával, že přistoupil na Grghaokův a Lchoxův plán. Ale nebylo cesty zpátky. Strážný se blížil... Přijde, zajme Nrrhoocha a cizinci ho pak donutí pracovat na plantážích celý den.

Tiše vydechl. Už byl připraven se vzdát a dobrovolně se vydat strážnému dřív než ho napadne, aby vystřelil z některé z těch svých strašlivých zbraní.

Jenže strážný se najednou zastavil.

Zaslechl totiž jakýsi neobvyklý zvuk, který se však odrážel Od stěn, takže nebylo slyšet, odkud přichází. Strážný se otočil na podpatku, ale nebylo mu to nic platné.

Nrrhooch ho nyní viděl. Strážný k němu byl otočen zády, Mladík pochopil šanci, která se mu nabízela.

Se silou a obratností, kterým se vycvičil na plantážích, vyrazil z výklenku. Mocně přeskočil přes dláždění a přistál na ramenou strážného. Nrrhooch jednal instinktivně a bez přemýšlení.

Strážný byl příliš zaskočen, než aby stačil pořádně zareagovat. Nerovný boj trval jen pár vteřin. Strážný zvadl a nakonec ztratil vědomí, protože Nrrhooch mu ucpal dýchací trubici - nejcitlivější místo na těle rybích bytostí.

Chvíli pak postával nad obětí a popadal dech. Kdyby se cizinci dozvěděli, že napadl strážného, bez zaváhání by ho zabili. Ale neměl strach. Radost z úspěchu byla příliš velká. Nyní měl zbraň, strašlivou zbraň, jakou nosili jen cizinci a zrádci. Grghaok a Lchox se už nemuseli ukrývat, dokud vzduch nebude čistý...

Ještě zpola ve **snu** otevřel malé dveře vstupu, rozhlížel se v

temném zatuchlém prostoru a pak do něj zatáhl bezvědomé-
,ho strážného. ,

Přirozeně, že ho tu najdou... Nejpozději až ho přijde vystřídat kolega, pokud se sám nepřebere dřív. Budou prohledávat celé město a nakonec zjistí, Že Grghaok, Lchox a Nrrhooch opustili město během spací periody. Takže bude jasné, že pachateli jsou oni. Budou se za nimi štvát, budou je lovit... Ale uprchlíci se do té doby dostanou na cestu do Pchchoghu a nikdo neznal mořské dno s jeho jeskyněmi a proláklinami **tak** dobře, jako stařec Grghaok.

Nrrhooch se přesvědčil, že mu ukořistěná zbraň vězí pevně za opaskem, a pak spěchal na ulici. Když odběhl o několik bytů dále, napadlo ho, že bude podezřelý, pokud se bude pohybovat rychle. Zpomalil tedy a šel jako unavený muž, který touží po posteli.

Lchox bydlel jen o pár bloků dál.

Sotva mladík vstoupil do jeho dveří a zavřel je za sebou, vykřikl: „Rychle pojďte! Omráčil jsem strážného. Máme zbraň a výpusť je volná!"

Vzadu se otevřely dveře a Grghaok vystrčil hlavu: „Co že to udělal?"

„Zmlátil jsi strážného?" ptal se Lchox.

„Bez otázek," bránil se Nrrhooch. „Cesta je volná, ale ne **na** dlouho. Jste hotoví? Dobře, tak jdeme!"

Vyšli ven. Ulice ještě pořád zela prázdnotou. Ospalé žluté světlo vydávalo unavenou záři. Nrrhooch se rozhlédl. Oválná okna byla všude temná, to však neznamenalo, že je nikdo nepozoruje. Obyvatelé Bchacheethu byli ve svém hněvu vůči cizincům spojenci. Žádný z těch, kdo se nyní dívali na trojici uprchlíků, by je neprozradil.

„Pojďte!" zvolal Nrrhooch. „A pospěšte si!"

Starce nemusel dvakrát pobízet. Běželi za ním jak nejrychleji mohli.

Pak Nrrhooch otevřel bránu. Jedním pohledem se přesvéd-

čil, že bezvědomý strážný pořád leží na svém místě. Nechal. bránu otevřenou a vpustil Grghaoka s Lchoxem. Pak se ještě Jednou rozhlédl po ulici a zmizel ve výpusti. „Jsi si jist, že tvůj starý Člun najdeme?" zeptal se Grghaoka.

•Stařec se chvěl vzrušením.

„Přirozeně," odpověděl. „Je to sice už pěkných pár dní, co jsem ho schoval, ale to místo si budu pamatovat do konce života!"

„Tak do toho!" naléhal Nrrhooch. „Nemáme čas!"

Jakmile se výpusť naplnila vodou, trojice mužů opustila město.

^ A ^

•Nrrhooch věděl stejně jako všichni Ephogerové už od dětství, **Že** mořská voda světélkuje, ale nikdy se tomu nedivil. Když se doslechl, jak to udivilo cizince, zjistil také, že v hlubinách se o slabé světlo patrně starají drobní mořští živočichové.

Opatrně sestupoval po schodišti. Příjemně chladná voda mu stoupala ke kolenům, k pasu až ke krku. Pak se ponořil, aby zaplnil uši vodou a vyzkoušel vzduchovou trubici. Když se vynořil, Grghaok a Lchox byli vedle něj. Kousek plavali, a pak se opět ponořili.

Grghaok ještě stačil zvolat: „Ne tak rychle, chlapče! Mysli na nás!" Jeho hlas měl onen dobře známý zvuk, který vzniká, když se mluví pod vodou.

Brzy dospěli k okraji výpustní nádrže. Velká brána byla otevřená. Propluli ven a ocitli se v nádherném pohádkovém světě mořského dna.

Nrrhooch se málem srazil s jedním Ikhreghem. Tato elegantní ryba se však hned otočila a důstojně odplula od trojice mužů, kteří ji vyrušili z majestátního odpočinku u výpusti.

Grghaok převzal vedení výpravy. Když plaval, jeho stáří mi"

zelo. Následovali ho těsně při mořském dně a kopírovali měkké nerovnosti. Pak dopluli až ke skalám. Grghaok tasil zbraň cizinců, protože ve skalních jeskyních se často ukrývaly mořské šelmy. Nrrhoocha však napadlo, že zbraně cizinců tady pod vodou nemusejí fungovat, proto chtěl Grghaoka varovat, ale stařec už zahnul za výčnělek a po jeho pravici se otevřel vstup do velké jeskyně.

Grghaok před ním zastavil. Vydal několik temných dutých zvuků, aby vyhnal případné dravé ryby z jeskyně, ale z temného chřtánu vyplulo jen několik bledých, ustrašených nschchrachlů. , .

Jeskyně byla poměrně hluboká. Grghaokův starý Člun byl schován až docela vzadu. Grghaok otevřel.vstup a nechal Lchoxe nasednout.

„Rychle," zabublal, „vzduch už mi nevydrží dlouho."

Pak nasedli i zbývající dva muži.

Vypumpovali vodu a vklouzli do nitra člunu. Starci nabídli Nrrhoochovi místo v pilotním křesle. Opatrně vymanévroval z jeskyně a dal si od Grghaoka ukázat cestu do Pchchoghu.

Zanedlouho míjeli v bezpečné vzdálenosti jednu z plantáží psimostromů. Ephogerové se o tyto stromy nikdy dříve nezajímali - leda by se chtěli Čas od času pokochat nádherou jejich barev. Dodnes také nevěděli, nač ty stromy cizincům jsou, ale věděli, že cizinci přiletěli na Opghan kvůli květům psimostromů, a že kvůli listí psimostromů zotročili celý zdejší národ.

Nrrhooch si vybral stezku mezi stromy a opatrně manévroval mezi kmeny. Nebylo radno se srazit s některým z kmenů, protože byly velice tvrdé a náraz by mohl člun snadno poškodit.

Starci pozorovali nádheru psimolesa, protože už dlouho neopustili město. Nrrhooch se vsak plně soustředil na plavbu, protože do takových lesů chodil každý den. Nenáviděl je, neboť ztělesňovaly otroctví,

Pak stromy ustoupily a uprostřed lesa se objevila mýtina. Nrrhooch hledal na její opačné straně nějakou další stezku, kterou by mohl plout, ale než ji stačil najít, po jeho levici se kácel jeden ze stromů a vířil bláto.

Nrrhooch strnul úlekem. Co to mohlo být za příšeru, která srazila psimostrom?

Napjatě pozoroval bahnité mračno a čekal, že se objeví obrovský hchour nebo Ještě něco strašnějšího.

Ale nebyla to příšera. Nrrhooch nejdříve uviděl štíhlou, kovově se lesknoucí příď, a pak mohutný člun.

Krev mu tuhla v žilách.

Takové čluny Ephogerové neměli!

Byl to člun cizinců.

^ ^ ^

Stowes měl smůlu, že ve velínu pracoval sám, když přišel seržant Loodey s Dunyanovou termopistolí v ruce. Odzbrojil Stowese a ranou rukojeti ho srazil k zemi.

Pak se pustil do práce. Věděl přesně, co musí udělat. Uvolnil východ z jídelny mužstva a pobaveně pozoroval, jak odtud vycházejí zajatí členové posádky. Zbytek už byl snadný. Interkomem vydal svým mužům rozkazy a pak už jen přijímal hlášení, že obsazují loď.

Neprozrazoval, co má v úmyslu, a kromě toho byl přesvědčen, že ostatní smýšlejí stejně jako on, takže to už stejně vědí. Když měl moc nad lodí pevně v rukou, odvysílal na Zemi následující zprávu:

„FINMARK na Ophganu. Na Ophganu klid. Žádné náznaky vzpoury. Ephogerové mírní a šťastní. Vůbec netuší, co mělo poplašné volání Arkonu znamenat. Možná, že to byl omyl. Po pěti dnech pozorování se vracíme na Zemi. Konec."

4- ^ ^

Když Thomea Untcher dorazil do podmořského města, vklouzl i s mužstvem do hlavní propusti a Čekal, co se stane.

A stalo se.

Z výpusti se zcela nehlučně začala ztrácet voda. **Ať** se rozhlíželi jak chtěli, neviděli žádný mechanismus a neslyšeli zvuky.

Voda jednoduše někam zmizela a namísto ní výpusť naplnil vzduch-

Chápali, že tohle nebylo dílem zdejších domorodců, to se zdálo být nad slunce jasné. Výpusť museli postavit cizinci.

Thomea Untcher vzhlédl a konstatoval, že se pomalu otevírá vnitřní vstup. Dosud neviděl, co ho tam čeká. Tasil zbraň v přesvědčení, že během následujících minut musí počítat se spoustou nepříjemností.

^ -*- ^

Nrrhooch byl tak vyděšený, že se pár vteřin nedokázal pohnout. Jejich malý člun plul přímo proti lodi cizinců a i kdyby stačil včas zareagovat, nedokázal by zabránit srážce.

Ale stal se zázrak. Jakmile se cizinec vynořil z bahnitého mračna vyvolaného pádem psimostromu, zvedl Štíhlou, špičatou příď lodi do výšky, jako by čekal na mýtinu, aby mohl uniknout z lesa.

Kýl cizí lodi jen o vlásek minul Nrrhoochův Člun. Nrrhooch měl sice pocit, že slyší tiché skřípění, jak se obě lodě o sebe otřely, ale jistý si tím nebyl.

Nevěřícně zíral, jak loď cizinců stoupá k hladině, až zmizela z dohledu. Nrrhooch to prostě nechápal. Cizinci byli tak .blízko, že si na jeho člun mohli sáhnout, a přitom si jej snad vůbec nevšimli.

Obrátil se ke starcům a kloktavě zajásal. I na Grghaokovi byla vidět radost.

„Dál!" zvolal Nrrhooch. „Pokračujeme v plavbě! Moře je

nám nakloněno. **Brzy budeme** v Pchchoghu a uvidíme se s Pozemšťany!"

^ ^ ^

Ran Loodey nic nenamítal, když cizinci vstoupili na palubu. Bylo to šest vysokých ramenatých mužů a od samého začátku se chovali, jako by jim FINMARK patřil. Ran Loodey s tím souhlasil. Sám měl pocit, že vousatí cizinci jsou pány na palubě.

Nepociťoval zvědavost. Nechtěl vědět, kdo cizinci jsou, odkud přicházejí a co chtějí. Cítil dokonce úlevu, že od něj převzali zodpovědnost za loď. Jeho lidé to viděli stejně jako on.

V tomto stavu uvolněné lhostejnosti Ránu Loodeyovi i jeho mužům uniklo, že cizinci přinesli malé kovové válečky a že je rozmístili všude po lodi. Ovšem i kdyby si toho seržant povšiml, nic by proti tomu nepodnikl a souhlasil by. ť Nakonec se jeden z cizinců vrátil zpátky do velínu a vysvětloval Loodeyovi, že má FINMARK připravit ke startu.

„Poletíte co nejrychleji zpátky na Zemi."

^ ^ ^

Na palubě FINMARKU vsak byl někdo, kdo se svou současnou situací naprosto nesouhlasil. Dr. Theodore Dunyan.

Jakmile se probral a uvědomil si, že má roubík, že je spoutaný a že se nedostane ven ze skříně, v duchu klel. Nemohl hýbat rukama. Ten mizera Loodey ho spoutal opravdu odborně.

Ran Loodey...

Ted Dunyan totiž nakonec zjistil, co způsobovalo podivné chování členů posádky. Výsledek vyšetření byl natolik úžasný a neuvěřitelný, až bylo Dunyanovi zřejmé, že narazil na jeden z nejzávažnějších objevů století.

Loodey se pak probral a předstíral, že lituje všeho, co se stalo. Ted Dunyan mu nevěřil, protože tuto fázi čekal. Nedával to však na sobě najevo a přistoupil na seržantovu nečestnou hru.

Ale patrně se stejně nějak prozradil...

Proto skončil spoutaný ve skříni a snažil se z toho dostat. **Byl** to mladý muž, plný síly a odhodlání. Teď nosil v hlavě objev, který mohl být velice důležitý...

Vtom zaslechl hlasy.

Zprvu zadoufal, že by mu mohly přinést vysvobození, ale pak si uvědomil, že spolu rozmlouvají v arkonidštině.

Nastražil uši a zaposlouchal se.

„Než si toho na Zemi stačí všimnout, bude to rozptýlený všude v jejich atmosféře. Pak už proti tomu nedokážou nic podniknout!" říkal jeden hlas.

Druhý hlas se zasmál.

Ted Dunyan věděl, o čem je řeč. Byl jediným Pozemšťanem, který věděl, o čem je řeč. Jakmile hlasy na chodbě ztichly, začal jako šílený škubat za pouta. Uvědomil si totiž, jak strašlivá hrozba se vznáší nad jeho materskou planetou.

^ A ^

Za vstupem byla ulička a **po** obou Jejích stranách stály úhledné domky.

Thomea Untcher se už nedostal k prohledání stropu nad touto částí města a nezjistil, proč ještě není porušen jako .všude kolem v jiných čtvrtích, kde byly celé části města zřícené a zaplavené vodou. Nestačil ani tasit zbraň.

Stalo se to proto, že neviděl protivníka. Ulička byla prázdná a tichá, zaplavená žlutým světlem. Thomea Untcher vykročil pár kroků před ostatní, protože byl přesvědčen, že jeho obavy jsou liché.

Vtom ho zasáhl omračující úder. Dosud Šel pomalu, jen **zvol-**

na a opatrně, ale to, do čeho narazil, bylo jako ocelová sténá, proti které vletěl s rozjetým autem. '

Zapotácel se a upadl. Ještě jednou pocítil tu divnou silnou ránu a ztratil vědomí.

^ ^ ^

Z mléčné temnoty moře se vynořila žlutá světla města. Nrrhooch při pomyšlení na setkání s bájnými Pozemšťany rychleji oddechoval. Poté, co je v psimolese minulo smrtící nebezpečí, už byl odvážnější.

Nořil se stále hlouběji a mířil k východní části města, kde měla být ještě zachovalá, nezřícená čtvrť. Přiblížil se až ke dnu a plul těsně při něm. Když se dostal až k východní čtvrti, téměř zastavil a jen mírně sklonil příď, aby vyhlédl nad město.

Vtom spatřil loď cizinců podruhé.

Tentokrát však nepodlehl panice. Okamžitě vypnul motory člunu a zvolna klouzal zpět do nejbližší prohlubeniny dna, aby se v ní ukryl.

Tam pak pozorně naslouchal.

Věděl, že kdyby si jich cizinci všimli a vypluli proti nim, uslyšel by to podle pohybu vody.

Neslyšel však nic-

Chvíli počkal a pak se znovu odvážil zapnout motory člunu. Zvolna vyplul k městu.

Viděl světelný kruh starého opuštěného města. Viděl ploché, otevřené dno moře. Cizí loď zmizela. Podruhé před ní unikl. V duchu se ptal, co cizinci v Pchchoghu vlastně vůbec pohledávají... Možná, že tu měli svůj hlavní stan? Nikdo na Ophganu netušil, kde cizinci sídlí. Žili snad tady, v Pchchoghu?

Pokud ano, pak...

Náhle si Nrrhooch uvědomil, že v tom případě jsou Pozemšťané v ohrožení života! : .

<> ^ ^

Ted Dunyan několikrát omdlel, než se konečně dočkal určitého úspěchu. Boj s pouty ho stál vzduch, a toho měl v uzamčené skříni ze všeho nejmíň.

Ale pak si najednou uvolnil ruku. Zíral na přetržena kus plastiku, který mu visel od zápěstí, potom se vzpamatoval a nejdříve si vytrhl roubík. Pak rozhodil šatstvo, pod kterým byl pohřben, a plnými doušky lačně vdechoval skvělý svěží vzduch.

Potom si uvolnil nohy. Nakonec vstal a otevřel skříň. Opatrně a velmi tiše se protahoval, aby překrvil končetiny. Věděl Že riskuje, protože z velínu FINMARKU mohli tuhle místnost kdykoliv kontrolovat pomocí interkomu, a on by o tom ani nemusel vědět.

Jakmile mu krev opět zvesela proudila v **žilách,** otevřel dveře kajuty a vyhlédl na chodbu. Nikde nikdo. '

Vydal se tedy na nebezpečnou pouť po obří lodi, aniž by tušil, k čemu to bude. Nejdříve se chtěl dostat do odlehlejších částí lodi, aby se tam schoval a později dobyl loď.

Ani jednou ho přitom nenapadlo, že to je bláznivý nápad, protože byl neozbrojen a docela sám...

^ ^ ^

Thomea Untcher otevřel oči a spatřil tři cizí bytosti, které před ním stály a studenýma očima ^i ho zkoumavě měřily. Když tak na ně hleděl, pochopil, kdo stojí za spiknutím na Opghanu a oč mu jde.

Dva muži byli mohutně stavění, ramenatí a vysocí. Oba nosili husté vousy, přestože ten mladší měl patrně umělý. :

Třetí muž byl vysloveně ošklivý, vyšší než ostatní a neuvěřitelně hubený. Jeho kulatá holá hlava nesla pár velkých, inteligentních a krutých očí. Ústa byla úzká a pevně sevřená. Krk

vyčníval nepřirozeně daleko z úzkých ramen, až **to** vypadalo, že se musí každou chvíli zlomit.

Ale opak byl pravdou. Arasové byli velmi odolní a vitální. Snad také proto v celé Galaxii ovládli výrobu, distribuci a prodej veškerých léčiv. Svými medikamenty si podmanili planety i planetární soustavy, jejich narkotika se prodávala po všech koutech vesmíru... :

Teď se usídlili na Opghanu. Thomea Untcher v duchu litoval Ephogery. Pod nadvládou nemilosrdných Arasů nemohl být nikdo šťastný.

Ti dva vousáči patřili ke Skokanům - galaktickým obchodníkům. Ti představovali obdobu Arasů, jen s tím rozdílem, že se věnovali mezihvězdnému obchodu a že pro výhradní práva na obchod ve vybraných oblastech udělali doslova vše.

Nebylo divu, že se tyhle dva národy zase jednou spojily, a že se spikly opět proti Zemi a Arkonu.

Untcher se raději věnoval své vlastní situaci. Seděl na židli, nebyl spoután, ale stejně se nemohl pohybovat. Poslouchala ho pouze oční víčka a ústa. Uvědomoval si rány, které cítil, a pochopil, že to byly zásahy šokovou zbraní. Ochrnutí nastalo vinou nervového šoku a časem by mělo přejít.

Jakkoli se rozhlížel, žádného ze svých mužů neviděl. Místnost, ve které se nacházeli, byla poměrně veliká a vybavená pouze lékařskými přístroji. Takže Arasové se usadili v Pchchoghu. Postavili výpusť, která umožnila znovuosídlení části města.

Trojice před ním si všimla, že nabyl vědomí. Jeden ze Skokanů - ten se skutečným vousem - předstoupil a arkonidsky vysvětloval: „Já jsem Nathanael, patriarcha svého rodu. Ať jste kdokoliv, neměl jste strkat nos do cizích záležitostí."

„Tohle není cizí záležitost," klidně namítl Thomea Untcher. „Arkonidské Impérium nás vyzvalo k policejní akci na Opghanu a od té chvíle se jednalo o naší záležitost. Země má s Arkonem smlouvu a vy dobře víte, že my smlouvy dodržujeme!"

Nathanael se zašklebil: „Tady jde o obchody, kamaráde..."

„Jmenuji se Untcher. Thomea Untcher. Neoslovujte mne jako svého kamaráda."

Nathanael byl tou drzostí překvapen, ale hned pokračoval: „Jde tu o obchod, jak už bylo řečeno. Obchody jsou naší věcí. Možná jste si ještě nevšiml, že své obchody vždy chráníme. To vaše vměšování vás bude stát život, respektive přinejmenším svobodnou vůli."

„Aha, a jak to chcete provést?"

Nathanael se ďábelsky zachechtal.

„Jednoduše, nás přítel Plougal pracuje už drahný čas na vývoji novodobé účinné látky... Její trvalé účinky jste viděl na své vlastní lodi."

Untcher přikývl.

„To chcete říct, že mí muži zůstanou navždycky takoví jako po vlivu té vaší drogy? Copak neztrácí na účinností?"

„Ne sama od sebe," odpověděl Nathanael. „Tato látka obsahuje neoaminodysprosionat. Pokud ho ozáříte termoneurtony, anuluje se působnost této látky jako celku."

„To mi to tak klidně prozrazujete?"

Nathanael mávl rukou.

„Nedostanete šanci své vědomosti využít."

„Vsadíme se...?"

Nathanael svraštil čelo. ,

„Cože? Vy se chcete vsadit? Ale jak mi zaplatíte, když prohrajete? A věřte mi, že prohrajete docela určitě!"

„Dobrá, když nechcete," pokrčil Untcher rameny, „tak mi aspoň prozraďte, co hledáte na Opghanu a jaké máte plány!" -

Nathanael se ve své roli cítil očividně velmi dobře. Ochotně začal vysvětlovat: „Opghan je už po dlouhá tisíciletí objektem studia našich aralonských přátel. Když si pořádně prohlédnete Ephogery, zjistíte, že musejí být arkonidského původu. Ale žádný Arkonidan se nevyvinul tak jako oni, aby měli dýchací trubici a šupiny... Nepřišlo to samo od sebe. Napomohl

tomu Plougalův národ. Se souhlasem osídlenců, kteří tu neměli možnost žít na těch několika málo ostrovech, je proměnil v bytosti, kterým dnes říkáme Ephogerové. Vy víte, jaký je Plougalův národ: pro vědu obětuje všechno. Ten experiment trval téměř tisíc let, ale nakonec byl úspěšný. Byly vytvořeny nové bytosti."

Thomea Untcher se otřásl. Nervy a svaly ho už začínaly poslouchat. „To tedy musel být pro osadníky šok."

„Ano," usmál se Nathanael, „asi byl.'*

Untcher mohl pohnout hlavou, takže si prohlížel Arase Plougala. Aras však nehnul ani brvou.

Nathanael měl dobrou náladu a pokračoval ve vyprávění: „Arasové měli po dlouhá tisíciletí jenom nicneříkající a zbytečnou kolonii na Opghanu. Už se začali domnívat, že z této planety nic kloudného nevytěží, ale pak objevili zmíněnou •účinnou látku. Těží se z psiostromů... No a Ephogerové pro ně pracují. My se pak staráme o obchodní záležitosti. Za několik dní budeme mít pod vlivem nové látky všechny Ephogery na věčné časy, a pak teprve zahájíme ty skutečně velké obchody. Výroba už nebude váznout na těžbě. Slibujeme si krásné zisky!"

Thomea Untcher na to nic neříkal. Byly chvíle, kdy i jeho velice tolerantní duch kapituloval před bezohledností a krutostí obchodníků...

„Zajímá mě jenom jedna, věc," **řekl až po** chvíli. „Co je s mými lidmi?"

„O ty se nestarejte!" cynicky poznamenal Nathanael. „Máme je všechny. Jsou v dobrých rukou. Arasové tady v Pchchoghu udržují dvě stě krásných místností. **Každý** váš **muž** dostane jednu pro sebe."

Untcher přikývl. Pochopil, že není naděje. Alespoň zatím ne. Ale jeho věznitel pokračoval: „Kromě toho máme vaši loď, Untchere. Naši lidé byli na palubě a dali seržantu Loodeyovi rozkaz letět k Zemi. Loodey poslechne. FINMARK za něko-

lik minut odstartuje s věru nebezpečným nákladem ha palubě." .•

Untcher přemýšlel. To vypadalo špatně...

Vtom byl Nathanael osloven z druhé strany.

„Co se děje, Aktare?" zeptal se.

„Tři Ephogerové zbili v Bchacheethu strážného a opustili město. Chchaath vyslal všechny lidi, které měl k dispozici, aby pátrali po uprchlících, ale existuje možnost, že jsou na cestě sem do Pchchoghu."

Nathanael se nestačil divit.

„To jste tak rozčilený kvůli třem Ephogerům?" posmíval 'se.

„Já bych ani nebyl," odpověděl Aktar. „Ale Chchaath tvrdí, že jedním z těch tří je jistý Grghaok, a to je prý liška podšitá. Chchaath tvrdí, že je dokonce schopen nepozorovaně vniknout do města."

^ -*- ^

„Ano," zdůraznil Grghaok, „já znám cestu. Když jsem byl mladý, hrozně mě zajímaly tajemné věci. Město Pchchogh k nim patřilo. Znám ho lip než kdo jiný. Pojďme, nesmíme ztrácet čas. Pozemšťané jsou možná opravdu ohroženi."

Vystoupili z lodi. Od počátku bylo jasné, že nemohou do města výpustí, protože by se hned prozradili.

Grghaok je nejdříve odvedl do zaplavené čtvrti na východě. Plavali opatrně a pomalu, až se zastavili před jednou z polozbořených budov.

„tenhle dům má svou vlastní výpusť," oznamoval Grghaok. „Nevím proč, ale je tomu tak. Možná si ji nechal zřídit nějaký boháč pro případ, že by jeho čtvrť někdy zaplavila voda, aby měl ústupovou cestu do sousedního traktu. Cizinci ji ještě neobjevili. Byl jsem tu naposledy asi před pěti sty dny, a označil jsem si ji. Znamení je neporušeno... Tak pojďme dál."

^ x ^

Nrrhooch přemýšlel o statečnosti obou starců. Už dávno prošli výpustí a ocitli se v upravené, čisté Části města, která jako jediná nepodlehla síle mořských mas.

Nyní zrovna stál v nějakém výklenku a pozoroval okolí. Vtom o kus dál spatřil dvě postavy; jednu normálního vzrůstu, druhou neuvěřitelně hubenou. Promnul si oči, jestli ho nešálí zrak, ale nemýlil se.

Jeden z těch mužů byl pořád ještě hubený jako tříska a ten druhý; . .

To byl Chchaath! ,

A oba mířili přesně k místu, kde se ukrývali tři vetřelci. Grghaok se zachvěl a pak se roztřásl. Lchox tiše zaúpěl. Mladík si uvědomoval, že musí něco podniknout, pokud nechce, aby padli do zajetí.

Pozvedl ruku se zbraní.

Když byli Chchaath a jeho ošklivý kumpán na tři kroky od něj, zmáčkl spoušť.

Výsledek předčil očekávání: z hlavně vyšlehl dlouhý zářivý paprsek, prolétl ulicí a dopadl na protější stěnu, ze které oka- , mžíte odkapával kov-

Chchaath se zapotácel. On ani jeho druh nebyli zasaženi. Nrrhooch zkorigoval naměř a vystřelil ve chvíli, kdy se dvojice dala na útěk. Ale zbraň byla rychlejší než oni a spálila je beze zbytku.

Nrrhooch vyděšeně pustil spoušť, protože pochopil, že by snad vypálil celé město, kdyby ještě chvíli střílel. Vyjeveně se rozhlížel po díle zkázy. V duchu si přál, aby už nikdy nemel v ruce tak strašlivou zbraň. , ,

Zatím ji.však ještě potřeboval. Nikdo nemohl vědět,kolik protivníků se ukrývá v okolních tichých starých bytech.

^ ^ ^

Thomea Untcher uslyšel podezřelé syčivé zvuky, dunění kroků a pak vlnu horka, která prošla oknem... Okamžitě jednal.

Skokan Nathanael s ním osaměl. Když se ozvaly ty podezřelé zvuky, vykřikl a otočil se.

Thomea Untcher využil nabídnutou příležitost. Ocitl se Nathanaelovi v zádech dřív, než se stačil znovu ohlédnout. Dvěma suchými prudkými údery ho srazil k zemi a zbavil ho vědomí.

Ve vedlejší místnosti seděl Lenzer. Jeho kapitán ho vysvobodil a společně pak pronikli do dalšího prostoru. Našli tam dva své muže pod dohledem Skokana s umělým vousem. Echnatala také vyděsily události na ulici, takže ani on nebyl pro trénovaného Untchera problémem. Vmžiku ztratil vědomí.

Takže teď už byli čtyři a měli dvě dobré ukořistěné zbraně. Mohli si dovolit vyjít na ulici a pátrat po ostatních druzích z lodi.

Našli je nedaleko, ve stejném domě. Rychle je zbavili dvou araských strážných a uvolnili jim pouta.

„Musíme zpátky ke člunu!" přikazoval Untcher. „Každý máme zbraň. Kdo se nám postaví do cesty, bude zastřelen! Tak » rychle!"

^ A ^

Ulice vypadala jako po zemětřesení, ale podle způsobu, jakým vznikly škody, se dalo jednoznačně soudit na přestřelku.

Pak Untcher spatřil tři Ephogery.

Zastavil se a křikl na ně. Otočili se a váhavě k nim vykročili. Thomea Untcher nabyl dojmu, že to jsou i tři, se kterými mluvil videofonem.

A byli to oni, jak se za chvilku ukázalo.

Společně pak prošli tajnou výpustí a za půl hodiny stáli na palubě člunu Pozemšťanů. Untcher zaujal místo v pilotním křesle a okamžitě vyrazili. Už věděli, že FINMARK padl do

rukou nepřítele, a nebezpečí tudíž ještě ani zdaleka nebylo zažehnáno;

^ X ^

Ted Dunyan dosáhl svého. Dřepěl v komoře s hlavními ventily vzduchotechnického zařízení lodi a měl tak celou loď pod kontrolou, aniž by se musel obávat, že ho tam někdo najde.

Problémem však bylo, že neměl skafandr. Helmu mu sebral seržant, když ho omráčil, takže i on byl vystaven případnému působení neznámého jedu.

Jeho akce by měla smysl pouze tehdy, kdyby využil okamžiku, až se Thomea Untcher vrátí z expedice. Ulehčil by svému veliteli návrat na loď tím, že by mu ji naservíroval plnou bezvědomých Členů posádky, kteří by se už nemohli bránit ~ za předpokladu, že nikdo z Loodeyových lidí nebude mít nasazenou helmu, jak tomu dosud bylo.

Nespouštěl oči ze dvou monitorů, kterými byl vybaven malý velín ventilové komory, a čekal na Untcherův návrat;

Uplynuly celé hodiny než se velitel vrátil. Jakmile však Ted uviděl stín jeho Člunu, vrátil se do ventilové komory a začal loď plnit oraldinem, neškodným uspávacím plynem bez chuti a bez zápachu.

Jakmile pohnul ventilem a napustil vzduchotechniku plynem, svět se mu zamlžil. Ještě jednou vzdychl a hluboce usnul.

-^ ^ ^

Thomea Untcher se vrátil v pravou chvíli. Se třemi muži se opatrně proplížili k malému spodnímu vstupu FINMARKU a vklouzli na palubu.

Zprvu se divil, že nenaráží na odpor, ale pak jeden z jeho mužů otevřel helmu, nadechl se a okamžitě ztratil vědomí.

To vyřešilo hádanku.

Untcher se rychle přesvědčil, **že** se stav obecného bezvědomí rozšířil po celé lodi. Přitom byl ve ventilové komoře nalezen Ted Dunyan.

Thomea Untcher nejdříve přivedl své muže z člunu, pak odnesli všechny bezvědomé vzbouřence zpátky do jídelny mužstva a zamkli je. Potom se už všichni pustili do práce.

Loď byla zbavována omamného plynu a naplňována čistým vzduchem. Thomea Untcher odeslal na Zemi nové hlášení a Ted Dunyan se pustil do experimentu: rozhodl se ozářit celou loď neutrony, aby zbavil nebezpečnou látku psimostromů účinnosti. Ozařování si spočítal na deset hodin...

Thomea Untcher pak s lodí odstartoval.

Když se křižník FINMARK zvedl nad obzor, zaměřovači už hlásili pět přibližující se neznámých objektů ve vzdálenosti osmi světelných minut.

Skokani se chystali bránit své obchody.

^ A ^

Perry Rhodan netušil, co **se** na Opghanu děje, ale při porovnání obou hlášení mu jednoznačně vyšlo, že to první bylo zfalšované-

Thomea Untcher potřeboval pomoc. Perry Rhodan nasedl na palubu superobřího křižníku BARBAROSSA, hodinu po přijetí Untcherova hlášení odstartoval a po jedné transici se ocitl na místě, které Untcher v hlášení označil jako místo setkání.

FINMARK tam už čekal, ale nebyl sám. Blížilo se k němu pět skokanských doutníkovitých lodí. Jakmile však materializoval křižník BARBAROSSA, tři nepřátelské lodě okamžitě vzplály pod zásahem zničujících zbraní superobřího křižníku. Zbývající dvě lodě Skokanů se daly na zběsilý úprk.

Perry Rhodan pozval majora Untchera k sobě na palubu

BARBAROSSY. Untcher vzal Teda Dunyana, protože ten měl vzrušující novinky.

„Dostal jsem příležitost," vysvětloval Dunyan, „pozorovat jednoho z ovlivněných, totiž seržanta Loodeye. Složení neznámé látky v jeho těle bylo poměrně jednoduché, ale byla to inteligentní látka. Třeba jenom fakt, že k nám pronikla přes ochranný plášť lodi..."

„Vím jak vám je, doktore," usmíval se Rhodan. „Klidně se vypovídejte. Galaxie viděla spousty zázračných vynálezů a objevů... Každopádně je jasné, že Arasové opět objevili něco mimořádného, že? A že s pomocí tohoto plynu chtěli dobýt vesmír. No, díky vám, přátelé, se jim to tentokrát ještě nepodařilo."

Muži na palubě FINMARKU se probírali a z hloubi duše se styděli za své nepříčetné chování, ale Thomea Untcher vydal striktní zákaz hovoru o tom, jak droga působila. Považoval celý problém za vyřešený a nechtěl se k němu vracet ve zbytečných diskusích a omluvách.

Základna Arasů na Pchchoghu byla vyklizena a Arasům bylo po výslechu umožněno spojit se s mateřskou planetou, aby pro ně poslala lodě.

Grghaok, Lchox a Nrrhooch byli svými krajany oslavováni jako osvoboditelé.

A Perry Rhodan se ani slovem nezmínil, že objev psimolátky znamená důležitou událost pro vývoj obrany Země.

^ ^ ,^

Na palubě doutníkovité lodi, která v **té** době plula tisíce světelných let daleko od Opghanu, si vousatý chlapík **mnul** bra-

du. „Já věděl, že to nemůže vyjít. Vždycky když se Pozemšťan! připletli do našich kšeftů, Žádný nám nevyšel.'*

Muž s umělým vousem tiše namítl: „Neměli bychom si z Pozemšťanů dělat zbytečné komplexy..."

Nathanael však zlostně zavrčel:

„A jak to chceš zařídit, chytráku? Země nás už přerostla..."